

Eliane Roussel

POVEȘTEA
PĂSĂRII albastre
ȘI A MOTANULUI negru

LiterNet
2003

POVESTEA PĂSĂRII ALBASTRE ȘI A MOTANULUI NEGRU

Eliane Roussel (după povești tradiționale)

Traducere din limba franceză de Dora Sereș

Redactori: Iulia Cojocariu icojocariu@litenet.ro, Laura Coman lcoman@litenet.ro

Ilustrații: © Eliane Roussel & Iulia Cojocariu ; Fotografii : © **Dinu Lazăr**, Iulia Cojocariu

Editor format.pdf Acrobat Reader: Iulia Cojocariu

Text: © 2003 Eliane Roussel jiperoussel@aol.com. Toate drepturile rezervate.

© 2003 Editura LiterNet pentru versiunea.pdf Acrobat Reader

Este permisă difuzarea liberă a acestei cărți în acest format, în condițiile în care nu se face nici o modificare acesteia, și nu se realizează profit în urma acestei difuzări. Orice modificare sau comercializare a acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet este interzisă.

ISBN: 973-8475-21-x

Editura LiterNet

<http://editura.litenet.ro>

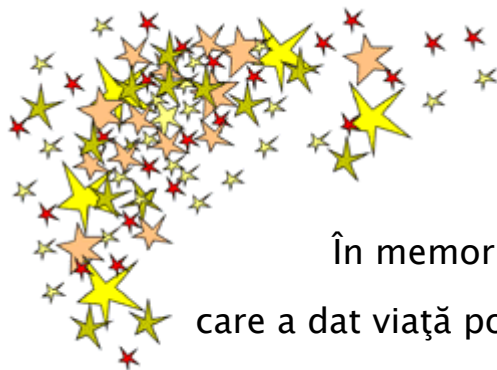
office@litenet.ro

CUPRINS

1. Mihai îl întâlnește pe Bunicul Nicolae.....	3
2. Îndelungata tânguire a Regelui Petru.....	7
3. Albă-ca-Zăpada și Cenușăreasa își descoperă trăsături comune.....	13
4. Cenușăreasa și Albă-ca-Zăpada se despart.....	19
5. Sosirea Reginei din Saba.....	27
6. Nunta regelui Petru	32
7. Dezamăgirea lui Mihai	34
8. Întoarcerea Bunicului Nicolae și sosirea lui Făt-Frumos	36
9. Nunta lui Făt-Frumos	42
10. Întoarcerea micuței Scufițe Roșii	45
11. Întoarcerea Păsării Albastre	47
12. Florina în fața destinului	51
13. Da, e tot ea!	54
14. Tocmeala Bunicului Nicolae	56
15. Motanul Negru se trezește.....	58
16. Insula Așteptării	61
17. A șaptea zi	69
18. Întoarcerea Motanului Negru	71
19. Epilog	73
20. Toate poveștile au un sfârșit.....	75

În memoria soțului meu, Jean-Pierre Roussel,
care a dat viață poveștii acesteia punând-o în scenă la teatru.

Eliane Roussel

1. MIHAI ÎL ÎNTÂLNEȘTE PE BUNICUL NICOLAE...

A fost odată ca niciodată, într-o țară numită România, o pădure nesfârșită despre care se spunea că e fermecată. Pădurea cea Mare se întinde leneșă pe piscul muntelui, Vârful Omului, cum îl numesc cei din împrejurimi. Din pricina măcăciunilor, nimeni nu se mai încumetă să intre în pădure de mult, de foarte mult timp, atât de mult încât nimeni din Ciocănești nu-și mai aduce aminte când anume vacile și oile au refuzat să mai pască la marginea pădurii, așa cum continuă să facă în pădurile din valea Bistriței Aurii, râul care

străbate lin satul. În pădurile din vale animalele croiesc poienițe primitive unde sătenii ies la iarbă verde în fiecare duminică, la sfârșitul liturghiei.

Mihai, micul păstor, își duce adesea turma până în apropierea uriașilor arbori ai pădurii despre care se spune că e fermecată, acolo unde iarba e mai verde și mai gustoasă. Mai întâi trebuie să traverseze râul, și,

în timp ce oile nu ezită să intre în apă, câțiva miei rămân pe mal, tremurând de frică, așa că Mihai trebuie să îi ia în brațe, pentru a-i trece de cealaltă parte. Ar mai fi podețul de lemn, dar se clatină imediat ce pui piciorul pe el și oile au refuzat întotdeauna să-l folosească.

Apoi, mica turmă ia urma cărărilor străbătute dintotdeauna de mii de alte vietăți, dar, într-un

anumit loc, ascuns privirilor și totuși același de fiecare dată, pe pajiștea întinsă de la marginea pădurii fermecate, oițele refuză să meargă mai departe, să mănânce fie și-un fir de iarbă sau o florică, și behăie fără încetare ca să-și adune mieii și ca să-i mâne înapoi. Iar mieii, înspăimântați, se adăpostesc, tremurând, între lăbuțele mamei lor, cu boticul cuibărit în blăniță. Atunci Mihai începe să sufle din nai pentru a-și liniști oițele și pentru a le spune că le iubește. Mieii, cărora le place nespus muzica, îndrăznesc să arunce o privire afară din cojocul călduros, de lână, al oițelor, se apropie de micul păstor ca să asculte și își alintă micile capete buclate de picioarele lui, în ritmul melodiei. Lăbuțele nu le mai tremură și ei încep din nou să se zbenguie și să ronțăie firicele de iarbă.

Mihai nu cântă doar pentru turma lui, el speră în taină că cineva din Pădurea cea Mare îi va auzi naiul și va veni să-i vorbească despre acest loc straniu. Căci e sigur, absolut sigur, că, dincolo de hotarul de nepătruns, se află un loc fermecat în care se găsesc băieți și fete, la fel ca în satul Ciocănești, unde

locuiește el, și că, într-o bună zi, dacă va continua să spere, va putea să-i întâlnească. A încercat chiar să atârne la capul oițelor ciucuri roșii, așa cum se prind la cai, pentru a alunga deochiul. Dar când le vorbește despre asta părinților lui, ei îl iau drept un visător, și îl sfătuiesc ca, în loc să-și piardă timpul observând te miri ce în pădure, să stea mai degrabă de veghe ca nu cumva lupii sau urșii să se apropie de turmă.

Doar câinele lui, Țuțu, crede, ca și el, că pădurea e locuită, și nu numai de oameni, ci, probabil, și de câini, cu siguranță și de păsări, căci, de vreme ce niciodată nu s-a cocoțat vreuna în copacii uriași de la marginea pădurii și n-a răspuns nici una la cântecul naiului, trebuie să se fi pitit în inima pădurii...

Muzica naiului, un cântec tradițional pe care l-a învățat de la bunicul său Izidor, se înalță în aerul transparent al serii. Notele vorbesc despre toată dragostea și dorul care se transmit de secole în fiecare familie, de la cei mai vârstnici la cei mai tineri. Ele povestesc despre vremurile bune de odinioară, pierdute pentru totdeauna... vremuri pe care le-au

cunoscut doar bătrânii, dar despre care vorbesc atât de puțin.

Când Mihai cântă la nai, se înfioară fiecare frunză a arborilor, pâlپâie fiecare culoare a florilor, însă niciodată, nimeni, nici om, nici animal, nu se arată între ramurile dese ale Pădurii celei Mari.

Într-o seară, care se aseamănă totuși tuturor celorlalte seri, tocmai în momentul în care soarele alunecă în spatele muntelui încununând cu roșu, roz și mov vârfulurile brazilor, Mihai cântă, ca de obicei, o

melodie liniștitoare pentru a-și anunța oițele că e timpul să părăsească pajiștea și să coboare din nou la câmpie.

Dintr-odată, naiul amuțește; oricât suflă, nu se aude nici un sunet. În aceeași clipă, oile behăie și Mihai le vede gurile deschizându-se, dar tot ce aude e fremătarea ușoară a aerului, care cuprinde pajiștea pe

de-a-ntregul, aidoma unei melodii fără note. Mihai e surprins și neliniștit.

– **Bună ziua, Mihai**, spune o voce necunoscută, rupând tăcerea.

Băiatul tresare și vede înaintea lui, venit de nicăieri, un om foarte bătrân, îmbrăcat, ca în zilele de sărbătoare, cu o cămașă brodată și cu pantaloni de un alb imaculat, prinși la mijloc cu o cingătoare din piele lucrată cu finețe. În picioare poartă sandale ponosite care par să fi străbătut lumea întregă. Ține în mână o carte imensă, ceea ce îl nedumerește pe tânărul păstor, puțin obișnuit să vadă pe cineva citind la pășune. Cărțile sunt lucruri de preț și doar părintele Gheorghe, preotul satului, are cărți atât de mari și de frumoase.

– **Bună ziua, domnule. Aș putea să vă întreb cine sunteți, căci nu v-am mai văzut pe-aici?**

Moșul se înclină în fața lui Mihai și spune cu un zâmbet șiret:

- E normal, căci de obicei sunt invizibil. Scuză-mă, nu m-am prezentat. Sunt Bunicul Nicolae, Magicianul acestui loc.

- Magicianul acestui loc, exclamă Mihai, care va să zică matale ai fermecat Pădurea cea Mare? Sunt sigur că cineva e închis acolo...

- Nici pomeneală, eu n-am nici un amestec în toată isprava asta... Eu sunt Magicianul pajiștii. Eu sunt cel care face să crească iarba asta frumoasă, plină de flori, care e atât de plăcută turmei tale și din care se face fân așa de bun pentru la iarnă...

Dar, dacă mă aflu aici, dacă mă înfățișez dinaintea ta, e pentru a-ți cere ajutorul.

- Vă mulțumesc pentru iarbă și pentru fânul plin de flori. Dar, în ce fel aș putea să vă ajut? Nu sunt decât un mic păstor din Ciocănești, nu știu nici măcar să citesc, și...

- Știi toate acestea, răspunde bătrânul. Dar ești singurul de-aici pe care-l preocupă soarta prizonierilor pădurii, știi să vorbești cu mieii și ei te înțeleg, și datorită acestui lucru poți să mă ajuți.

- Prin urmare e adevărat, n-am visat? Chiar se află cineva în pădure?

- Bineînțeles că da, dar vino să te așezi la umbra acestui măr și am să-ți povestesc ce am aflat din cartea mea...

Se așează amândoi în iarbă.

Bunicul Nicolae deschide marea lui carte, plină de cuvinte și de imagini, și începe să citească:

„A fost odată ca niciodată...”

Oile se adună în jurul lor, atente la cuvintele Magicianului, pe care le înțeleg cât se poate de bine. Mieii continuă să se zbenguie pe pășune, căci, în afară de muzică, jocuri, dezmierdări și iarbă nu le place mare lucru, fiindcă n-au fost suficient de educați de către mamele lor. E adevărat că încă sunt foarte mici.

2. ÎNDELUNGATA TÂNGUIRE A REGELUI PETRU

Să lăsăm oile la o parte, cel puțin deocamdată...

Bunicul Nicolae deschide cartea cea mare, plină de cuvinte și de imagini, și continuă să citească:

„A fost odată ca niciodată un Rege și o Regină. Ei aveau o fiică, Florina. Regina muri. Regele era de nemângâiat. Nimic și nimeni nu reușea să-i alunge melancolia...”

Bunicul Nicolae pune cu grijă cartea pe genunchii lui Mihai, se ridică și intonează un cântec ciudat, cu fața spre pădurea care se întredeschide gemând, lăsând să

se vadă o poieniță în care se găsește castelul Regelui Petru, în fața căruia se află o verandă imensă care servește drept sala tronului.

Turma lui Mihai schițează o mișcare prudentă îndărăt; oile și mieii, până și Țuțu, după un moment de panică, se aliniază în șir indian în spatele mărului pentru a se ascunde cât de cât, dar fără să scape nici o frântură din spectacolul ce li se oferă.

Nebunii Regelui intră în sala tronului făcând tumbe și piruete, și, după executarea unui salt uluitor, se opresc în fața lui Mihai, a lui Țuțu și a oițelor, ale căror

capete curioase se ivesc de după pom. Puțin mai departe pe pajiște, câțiva miei își dispută, râzând zgomotos, niște mere delicioase căzute pe jos.

- Liniște! Ascultați! Liniște! Ascultați! Nimeni să nu mai bea și să nu mai mănânce! strigă primul Nebun, zornăind clopoștii care-i împodobesc veșmântul de catifea roșie și verde.

- Nimeni să nu mai bea și să nu mai mănânce! strigă al doilea Nebun, înveșmântat în galben și albastru și bătând la toabă.

- Tăcere! Ascultați!

O mioară adună mieii și, atingându-i ușor și afectuos cu capul, îi face să priceapă că nu e tocmai momentul potrivit să ronțăie mere și îi roagă să tacă.

Așezat pe un scăunel de lemn, Regele Petru ba își ascunde capul în mâini ca să plângă, ba își ridică ochii

și brațele spre cer. Apoi dă glas tânguirii sale obișnuite:

- Biata mea nevastă!... O soție așa de bună!... O bucătăreasă așa de iscusită!... Papucii îmi erau întotdeauna calzi!... Aveam liniște!...

La început, supușii săi l-au compătimit îndelung, căci durerea lui e sinceră, dar iată că au trecut ani și ani de când nu-și mai părăsește scăunelul de lemn și repetă iar și iar aceleași cuvinte pe care întregul Regat a sfârșit prin a le învăța pe de rost și, tot auzindu-le, nu le mai ascultă nimeni, fiind atât de asemănătoare.

În loc să pornească o revoluție pentru a pune capăt acestei monotonii, supușii Regelui Petru le vor căuta pe bătrânele Ursitoare ale Regatului, sperând că ele

vor găsi cuvintele potrivite care îl vor consola pe rege și că astfel viața își va putea relua cursul normal.

Ei se bazează mai ales pe înțelepciunea Marinelei Mica, mititică și gârbovită de bătrânețe, cea care tricotează dintotdeauna, cu o îndemânare uluitoare, interminabile eșarfe și viața oamenilor. Ea vine cu vechea ei prietenă, Surdela, o bătrână doamnă nițel surdă, despre care nu se știe cu siguranță că ar fi ursitoare, deși ea este cea care toarce lâna Marinelei Mica.

Este invitată de asemenea și Carabosa, în ciuda nesuferitei sale reputații de a nu suporta micile prințese din basme. Dar în Regatul Regelui Petru se crede că acestea sunt simple zvonuri, căci Carabosa a fost întotdeauna politicoasă și amabilă când o întâlneai în pădure. Este poftită până și Vrăjitoarea Babușca, cu căldarea ei cu fierturi ciudate, ale căror rețete doar ea le cunoaște.

Când sosesc ele la palat, Nebunii le conduc direct în odaia în care Regele se tânguiește iarăși și iarăși, pe scăunelul său incomod.

- **Intrați, Ursitoare și Vrăjitoare!** spune Nebunul cu clopoței.

Sunt poftite să ia loc la masă, la un păhărel de țuică și biscuiți îmbietori, în semn de bun venit.

Nebunul cu toba execută fără greș un salt mortal:

- **Intrați, domnișoare Prințese!**

- **Intrați, intrați!** repetă Nebunul cu clopoței, după o piruetă simplă, căci el nu știe să execute prea bine saltul mortal. **Cenușăreasa, Albă-ca-Zăpada...**

Cele două prințese, răpite din basmele lor, se pomenesc pe dată în veranda castelului, adică în mijlocul sălii de tron a Regelui Petru.

Cenușăreasa continuă să măture, la fel ca mai înainte, acasă la mama ei vitregă; poartă o pereche de blugi rupți la genunchi, un tricou multicolor, iar pe cap o șapcă verde fluorescent cum au cântăreții de rap. Albă-ca-Zăpada, foarte elegantă, îmbrăcată într-o rochie înțesată de paiete aurii și argintii, încă se privește într-o mică oglindă lucrată cu finețe, admirându-și diadema așezată pe părul-i negru.

Nebunii execută un mic balet:

- Intrați, Magicieni!
- Motanul Negru...

Un cotoi superb, de culoarea nopții, cu privirea galbenă, pătrunzătoare, împinge ușa, se uită la dreapta, apoi la stânga, apoi iarăși la dreapta, ocheste șemineul unde scânteiază un foc de lemne și o ia tiptil într-acolo. Se întinde cât e de lung, apoi se încolăcește și adoarme pe loc, torcând satisfăcut.

Nebunii se reped la ușă:

- **Lipsește un Magician**, spune Nebunul cu toba.
- **E drept, pe legea mea!** răspunde Nebunul cu clopoței.
- **Bunicule Nicolae!** strigă Nebunul cu toba.
- **Bunicule Nicolae, te așteptăm!** insistă Nebunul cu clopoței.

Bunicul Nicolae tresare, surprins:

- Cine? Eu?
- **Bineînțeles că tu!** exclamă primul Nebun.
- **Tu și cartea ta**, reia al doilea Nebun.
- **Dar, protestează Bunicul Nicolae, eu nu sunt Magicianul pădurii, sunt Magicianul pajiștii, și n-am nici un amestec în povestea voastră.**
- **Uită-te în carte, scrie că trebuie să vii aici!** spune râzând Nebunul cu toba.
- **Așa e, uită-te în carte!** adaugă Nebunul cu clopoței.

Și începe să râdă pentru a face și el ca celălalt nebun care e mai mare decât el cu câteva zile și pe care îl admiră nespun pentru că știe să facă o sumedenie de tumbe, care de care mai amuzante...

Magicianul pajiștii ia din nou cartea și e nevoit să recunoască că are dreptate. Scrie negru pe alb că trebuie să se prezinte la palatul Regelui Petru. Atunci, cu cartea sub braț, intră în luminișul din pădure.

Țuțu, care încearcă să-l urmeze căci i-ar plăcea nevoie mare să se joace cu motanul, se izbește de un prag nevăzut, lipsit de orice miros și imposibil de trecut. Dezamăgit, se întoarce la oițe și la Mihai, care stă sub măr cu ochii holbați de mirare.

Cu multe plecăciuni, Nebunii îl instalează pe Bunicul Nicolae și cartea lui în spatele unui pupitru superb (adică un suport special pentru cărți) din lemn sculptat în Maramureș, regiunea învecinată.

Apoi, Nebunii vin chiar lângă pragul nevăzut și anunță de parcă s-ar adresa lui Mihai și

turmei lui:

- Liniște! Ascultați!
- Povestea poate începe!
- Povestea Păsării Albastre și a Motanului Negru.

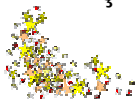
Auzindu-și numele, motanul deschide un ochi, toarce din nou, apoi adoarme foarte repede la căldura plăcută a focului din șemineu.

Regele Petru își continuă îndelungata tânguire.

După cum le e obiceiul, Ursitoarele și Vrăjitoarea încep

să flecărească și să comenteze ceea ce văd și aud, așa cum fac când se adună în pădure, în jurul unei cești cu ceai din flori de munte și a unor prăjiturile pe care le aduce fiecare pe rând.

- Biata mea nevastă, se smiorcăie Regele Petru...
- Un ochi pe dos, un ochi pe față... ursitoarea-tricotează

numără ochiurile eșarfei Regelui Petru, ca să nu greșească.

- Odihnească-se-n pace, îl compătimentește Carabosa...
- Durerea adevărată n-are glas, un ochi pe dos...
- O soție așa de bună, o bucătăreasă așa de iscusită, continuă Regele.
- Cine suspină n-are ce-și dorește, spune Carabosa dând din cap.
- Pierzi una, câștigi zece, exclamă Babușca.
- Ce zice Regele? întreabă Surdela, care, cam surdă de urechi, își aduce luneta la ureche ca să audă mai bine.
- Un ochi pe față, zice că femeile sunt tocmai bune să facă de mâncare, un ochi pe dos...
- Totuși, la asta ne pricepem cel mai bine, rânjește Vrăjitoarea, amestecând fiertura din căldare.
- Papucii îmi erau întotdeauna calzi... aveam liniște, geme monarhul ștergându-se la ochi.
- Nu va reuși să-și găsească alta, un ochi pe față, un ochi pe dos.

- Nu se știe niciodată, adaugă Vrăjitoarea pe un ton care nu admite replică.

Nebunii Regelui se privesc suspinând, apoi solicită din nou atenția persoanelor prezente, inclusiv a oițelor, căci acestea au ieșit din spatele pomului, și, sărind unele peste altele, încearcă să ia loc în rândul întâi, ca să nu piardă nimic din ceea ce se întâmplă la palatului Regelui Petru:

- Liniște! Liniște! Liniște!

- Povestea Păsării Albastre și a Motanului Negru!

Bunicul Nicolae își deschide cartea, tușește pentru a-și drege vocea, își scoate ochelarii din buzunarul cămășii sale brodate și începe din nou să citească:

„Într-o zi, veni la Curte o văduvă, îmbrobodită cu văluri negre...”

3. ALBĂ-CA-ZĂPADA ȘI CENUȘĂREASA ÎȘI DESCOPERĂ TRĂSĂTURI COMUNE

Oile, mieii, Mihai și Țuțu degeaba se apleacă înainte cu gâtul întins, în zadar cască ochii, că nu văd pe nimeni la ușă.

Nebunii traversează veranda dându-se peste cap, se uită în spatele draperiilor grele de catifea, pe sub scaune și chiar sub tronul Regelui.

Nebunul cu clopoței se apropie țopăind de Bunicul Nicolae:

- Nu văd nici o văduvă... Unde e Mama Vitregă?
- Unde e Mama Vitregă? întrebă Nebunul cu toba. Fără Mama Vitregă, nu poate avea loc povestea.

Magicianul aruncă o privire spre ușă, apoi citește, imperturbabil:

„Într-o zi, veni la Curte o văduvă...” repetă el cu voce tunătoare.

Toți își întind gâtul încercând să o zărească pe văduva care trece pragul. Magicianul se duce la ușă, o întredeschide, apoi o închide cu grijă și se întoarce la pupitrul lui:

- N-avem văduvă, atâta pagubă, ne descurcăm fără ea... Într-o zi, la Curte nu veni nici o văduvă. Regele trăi singur-singurel tot restul zilelor, iar prințesa Florina intră la mănăstire...

- Nu, nu, nu! strigă Nebunul cu clopoței, nu-i așa povestea.

- Nu-i așa povestea, repetă ca un ecou dublura lui, în poveste există o Mamă Vitregă.

- Bunicule Nicolae, trebuie neapărat s-o găsim pe Mama Vitregă!

Carabosa, care de câteva clipe ascultă cu atenție, se ridică și se îndreaptă spre Bunicul Nicolae:

- Ce e aia „mamă vitregă”?

- Cum adică, Carabosa, pufnește Cenușăreasa, nu știi? Ești demodată!

- Scuză-mă, micuțo, răspunde Carabosa un pic jignită, dar în povestea mea nu există nici o Mamă Vitregă.

- Ei bine, intervine Albă-ca-Zăpada, pe un ton cam pretențios, noi știm ce înseamnă o mamă vitregă!

- O, asta da! suspină Cenușăreasa, noi suntem la curent...

O ia pe Albă-ca-Zăpada de după umeri și o duce într-un ungher al încăperii, cu intenția fermă de a și-o face cea mai bună prietenă și de a-și împărtăși micile secrete.

Bunicul Nicolae, puțin stingherit că trebuie să explice unei ursitoare ceva ce până și copiii știu foarte bine, își vâră nasul în carte și se preface că citește:

„Mama Vitregă este văduva care se căsătorește cu regele vădov. Îl duce de nas. Întotdeauna, Mama

Vitregă are o fiică pe care o iubește ca pe ochii din cap. Regele are și el o fiică...”

- Pe care Mama Vitregă n-o poate suferi, precizează Vrăjitoarea cu vocea ei ușor înțepată.

- Cel puțin așa crede Prințesa, rectifică visător Bunicul Nicolae.

Pe neașteptate, Regele Petru, care n-a ascultat decât pe jumătate, își desfășoară șirul tânguiriilor, așa că, de data asta, toată lumea îl ascultă:

- Nu-i ușor să trăiești singur... Să crești singur un copil...

- Ce zice Regele? întrebă Surdela, care n-a auzit absolut nimic.

- Un ochi pe dos, un ochi pe față, zice că i-ar plăcea să se-nsoare, îi urlă în ureche Marinela Mica.

Surdela dă din umeri, apoi se uită la Rege prin lunetă:

- La vârsta lui, ce mai idee!

Carabosa este cât se poate de înduioșată și o plânge din tot sufletul pe această biată prințesă care, pe lângă că și-a pierdut mama, va fi în plus nevoită să suporte o mamă vitregă nemiloasă. Pe ascuns, își șterge o lacrimă care i se prelinge pe năsoiul coroiat.

Regele Petru suspină:

- Nu mă pricep câtuși de puțin la fete... mai ales la această vârstă ingrată...

- Ei, drăcie, am scăpat un ochi... Uf! L-am prins. O viață pe dos, o viață pe față...

- În orice caz, adaugă Surdela, în orice caz, asemenea lucruri nu se petrec niciodată cum vrem!

Una dintre mioarele lui Mihai, care a urmărit cu mult interes toată scena, este de-a dreptul surprinsă de comportamentul oamenilor din pădure. Ea adună mieii care, prea mici ca să asculte până la capăt, au plecat din nou la joacă, în josul

pajiștii. Din fericire, oițele nu au idei atât de complicate cum au regii, reginele și prințesele.

Ele supraveghează, în permanență, toți copiii, chiar și pe cei care nu sunt ai lor. Până și în privința alăptării, cele care au mai mult lapte le ajută pe cele care nu au destul. Și toți mieii sunt dolofani, au lână frumoasă și poftă de viață.

În plus, Mihai și Țuțu țin lupii și urșii la distanță.

Și, în curând, oițele își vor da lâna moale și mătăsoasă pentru a îmbrăca puii de oameni, care, bieții de ei, nu au blăniță să-i apere de frig, iar din laptele lor gustos se va prepara telemea sau brânză de burduf, niște brânzeturi delicioase care se adaugă

duminica în mămăligă, și al căror miros îmbietor se simte până în staul.

Deodată îi atrage atenția purtarea celor două prințese care, ca niște prietene foarte vechi, pălăvrăgesc braț la braț, străbătând în lung și-n lat marea verandă, sala tronului:

- Cât despre Mama mea Vitregă, se sclifosește Albă-ca-Zăpada, o urăsc la fel de mult cum mă urăște și ea pe mine. Și-a băgat în cap că e mai frumoasă decât mine, imaginează-ți! Merge peste tot, pretinzând că așa-i spune oglinda ei în fiecare zi a anului. Dar oglinda mea nu minte. Cea mai frumoasă sunt eu, nu încapе vorbă!

Cenușăreasa privește cu îngăduință naivă cum se învârte și se schimonosește ca să se vadă până în cele mai mici detalii în oglindă. Aranjează grațios o cută a rochiei, ridică un fir de păr care s-a desprins din coafura-i sofisticată. După ce aruncă o scurtă privire asupra propriilor haine și după o a doua, rușinată că nu prea arată ca o fiică de rege, ia cuvântul, în ritm de rap, la început mai timid, apoi cu tot mai multă siguranță:

Cu Mama mea Vitregă, lucrurile stau altfel.
Bineînțeles, n-o pot suferi și nici ea nu mă suportă.
Dar e mai ceva decât a ta,
Asta-i sigur, întrucât are deja două fete...
Toată-i numai zahăr, toată-i numai miere.
Zice că nu face nici o deosebire între mine și fiicele ei.
Ar trebui, ar trebui, totuși.
Căci eu le-aș plânge de milă, umflatelor ăstora,
Într-atât sunt de urâte!

- Și tatăl tău, Regele, întreabă Albă-ca-Zăpada, el ce zice?
- Nimic, el nu zice nimic, șoptește visătoare Cenușăreasa. Cât mai trebuie să sufere, bietul de el, cu așa o nevastă!

Vrăjitoarea rânjește iar:

- Vorbă multă și treabă puțină.
- Câinii latră, spune Carabosa, caravana trece...

- Un ochi pe dos, întotdeauna să-ți învârti limba în gură de șapte ori înainte de-a vorbi, un ochi pe față.

Motanul deschide un ochi, își învârte limba în gură de șapte ori, apoi, pentru prima dată, ia cuvântul:

- Miau, niciodată să nu-ți vâri coada între scoarță și copac.

A vorbit în mustăți, așa că l-au auzit doar cei aflați aproape de el, și, dând din cap, își manifestă aprobarea.

- Ce zice motanul? întrebă Surdela.

- Un ochi pe față, răspunde prietena ei, zice că e mai bine să nu te bagi unde nu-ți fierbe oala.

- Pisicile, toate-s la fel, zice Surdela cu o privire cunoscătoare, preferă să stea deoparte. Și în plus are spatele gârbovit.

- Cine are spatele gârbovit? întrebă Carabosa. Motanul?

- Nu, nu motanul... Regele!

Și Surdela izbucnește în râs, încântată de propria-i glumă, considerându-se amuzantă și spirituală.

- E exact ca tata, îi răspunde Albă-ca-Zăpada Cenușăresei, iubește pe toată lumea la fel, așa că nici el nu zice nimic.

Zicând acestea, Albă-ca-Zăpada își umflă rochia ca să scoată în evidență sclipirile paietelor brodate. Cenușăreasa își lasă nasul în jos și privirea îi cade pe dunga destrămată a blugilor.

- De-ai vedea, zice ea stăpânindu-și o mică lacrimă de invidie, de-ai vedea ce rochii îmi cumpără! Le arunc în dulap și nu port decât blugi, tricouri și teniși, doar ca s-o scot din sărite. Și stau toată ziua la bucătărie, cu slujnicele. Acolo cel puțin mă distrez... Ele mă învață să dansez rap, pentru că ele au voie să iasă seara cu prietenii lor.

Și în afară de asta, mă prefac că lucrez... Dar tu, și tu stai din când în când prin bucătărie?

- Niciodată, răspunde jignită Albă-ca-Zăpada, întrebându-se ce i-o fi venit să se împrietenească cu așa o prințesă de rând... Eu prefer să mă plimb prin

parcul castelului și să mă oglindesc în fântâni. Știu că o înfurie din cale-afară să vadă cât sunt de frumoasă și asta îmi face nespusă plăcere.

- Ca și mie, să râd cu bucătăresele...

Albă-ca-Zăpada pălește, mutrișoara drăgălașă i se crispează de ură și rostește printre dinți, cu vocea înecată în lacrimi:

- Cu toate astea, a luat locul mamei mele! Cu toate astea, mi-a luat tatăl!

- Da, se amestecă Cenușăreasa, care are auzul deosebit de fin, mai ales asta le reproșăm, că ne-au luat tatăl. Și nici măcar n-au un fiu pe care să punem noi mâna!

- A, șuieră Vrăjitoarea, nu tot ce-ți dorești se și-mplinește!

- În orice caz, adaugă Cenușăreasa cu înflăcărare, eu una n-am de gând să mă las bătută. Umflatele au reușit să facă rost de invitație la balul pe care-l dă Prințul din Cârlibaba. Încă nu știu cum, dar te asigur

că voi fi acolo și că el nu va avea ochi decât pentru mine!

- Așa îmbrăcată! o ia Albă-ca-Zăpada peste picior. Nici măcar nu te va vedea, biata mea Cenușăreasă! Prinților le plac prințesele frumos îmbrăcate, oricine știe asta!

- Vezi-ți de treaba ta! țipă Cenușăreasa, de-a dreptul enervată. Am un dulap ticsit de țoale!

4. CENUȘĂREASA ȘI ALBĂ-CA-ZĂPADA SE DESPART

Nebunii Regelui, care, după tumele de adineauri, fac o pauză binemeritată, se trezesc brusc și, dintr-un salt, se proțălesc dinaintea celor două prințese:

– Liniște! Liniște! Povestea de astăzi nu este povestea Cenușăresei, anunță, afectat, Nebunul cu clopoței.

Nebunul cu toba adaugă, ofensat că a fost mai puțin rapid:

– Nu este povestea Cenușăresei, este Povestea Păsării Albastre și a Motanului Negru!

Motanul, căruia i se pare că sala tronului e din ce în ce mai zgomotoasă, se ridică, se-ntinde și se freacă de picioarele Bunicului Nicolae care se trezește și el, se repede la Cenușăreasa, și presară cu mâna o ploaie de steluțe aurii peste mica prințesă:

– Asta așa-i, pe cinstea mea! Micuța mea, nu mai ești Cenușăreasa... Ești Florina, fiica Regelui. Nu te-ngrijora, soarta nu-ți va fi mai rea...

Cenușăreasa încremenește. Ursitoarele, nevrând să rămână mai prejos, scot din buzunar caleidoscopul magic și steluțele aurii devin multicolore și roiesc în jurul Cenușăresei. Apoi, ursitoarele fac un cerc împrejurul Cenușăresei și încep să cânte:

Nu mai ai nevoie de mătură,

Toată-i destrămată, de fire dezlânată.

Înc-ar putea fi de folos cuiva, dar nu ție, nu ție.

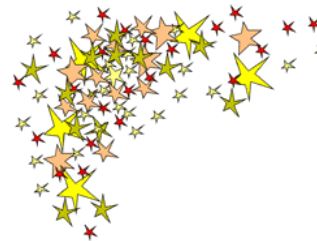
Și va fi a Vrăjitoarei, nu a ta, nu a ta.

Pantalonii-s de băieți.

Fustele sunt pentru fete,

De nu, cum îi recunoști?

De nu, poți să îi amesteci!

Cenușăreasa scutură pulberea de stele, furioasă că este luată în râs:

– Vedeți-vă de treabă, cotoroaște chioare!

– Ce zice Cenușăreasa? întrebă Surdela.

- Zice că moda pentru fete este să se îmbrace ca băieții, și că ea n-are nevoie de lunetă ca să îi deosebească.

- O să mai vorbim noi despre asta, zice Surdela, când va fi tare de urechi! Oricum, e mai ușor când fetele poartă rochii iar băieții pantaloni.

În clipa în care își manifestă dezaprobarea printr-o strâmbătură, pe Cenușăreasa o învăluie o nouă ploaie de steluțe, și, când norul luminos se destramă, ea poartă o rochie lungă cu trenă, de culoarea mierii, și pantofi delicați cu tocuri, pe care, nefiind obișnuită, nu prea reușește să-și țină echilibrul. Îi azvârle dintr-o mișcare și rămâne în picioarele goale. Pe ascuns, Vrăjitoarea pune mâna pe pantofiorii de

catifea, gândindu-se că nu va trece mult până va avea nevoie de ei. Aruncând o privire în oglinda Albei-ca-Zăpada, Prințesa consideră, în sfârșit, că rochia îi vine foarte bine și schițează un pas de dans, ca la seratele cu prietenii, serate la care n-a luat niciodată parte.

Nebunii Regelui, cărora nu le scapă nici o ocazie de a face ștrengării, iau, unul o vioară, celălalt un xilofon, și, cât ai clipi din ochi, se aruncă cu toții într-o horă îndrăcită. Iar Florina, deși ar prefera dansuri mai moderne, face haz de necaz și se descurcă, într-adevăr, cât se poate de bine...

Mihai îl ia pe Țuțu de lăbuțele dinainte și amândoi dănțuiesc de mama focului,

căci ei cunosc acest dans, e nelipsit la sărbătorile din Ciocănești.

Oițele se mulțumesc să behăie și să bată măsura cu lăbuțele, căci nimeni nu și-a dat osteneala să le învețe să danseze, dar asta nu le împiedică să participe la bucuria generală.

Nu tocmai generală, căci Regele Petru rămâne pe scaunulul său, melancolic, și, ca niciodată, tăcut.

Când dansul se sfârșește, Bunicul Nicolae își trage răsufierea și o privește pe prințesă din cap până-n picioare, făcând-o să se-nvârtă ca o sfârlează:

- Ce mare te-ai făcut, micuța mea Florina! Drăguță rochie mai ai! Iată-te frumoasă și elegantă! Poate puțin prea frumoasă...

Dar Ursitoarele refuză să modifice câtuși de puțin rochia, considerând-o deosebit de reușită și mult mai potrivită decât hainele de supermarket pe care le purta prințesa, pe vremea când era Cenușăreasă. Ele

refuză să dea ascultare Bunicului Nicolae când acesta le explică cât de mult are s-o urască Mama Vitregă pe fiica Regelui, dacă o întrece în frumusețe pe propria ei fiică. Da, are s-o urască negreșit...

Albă-ca-Zăpada se apropie de Bunicul Nicolae:

- O, da! Eu știu foarte bine! Nu mă poate suferi pentru că sunt cea mai frumoasă și nu scapă nici o ocazie să mi-o arate. Când e ea de față, nimeni nu îndrăznește să-mi adreseze un cuvânt. Soldații Regelui fug din calea mea, cavalerii îmi întorc spatele, nici măcar tata nu îndrăznește să-mi răspundă când îi vorbesc în prezența ei. Doar Vânătorul...

Ne-am întâlnit adineauri în parc. Mi-a vorbit. I-am făcut o plecăciune. Mă va însoți chiar la o plimbare în pădure. Ce fericită aș fi, dacă ne-ar vedea Regina! De

furie, ar uita să respire, poate chiar ar muri! Dar nu pot zice nimic, bineînțeles... Ce păcat!

În acest moment, Vânătorul își vâra capul pe ușa întredeschisă. Îi face semn Albei-ca-Zăpada să tacă și să-l urmeze. Ea dispare în vârful picioarelor.

Pe pajiște, Mihai și oițele au o vedere mai amplă decât oamenii Pădurii, aflați pe veranda castelului. Ei o văd pe Albă-ca-Zăpada, toată numai zâmbet, afundându-se în pădure, condusă de Vânătorul care, cu o mână o ține de după umeri, iar cu cealaltă mână își ține pumnalul în teacă.

Mihai o strigă pe Albă-ca-Zăpada pentru a o avertiza asupra pericolului, dar zidul invizibil nu lasă să răzbată sunetul vocii lui. Din fericire pentru Prințesă, o vizită neprevăzută îi atrage Magicianului atenția. Micuța Scufiță Roșie, care n-are absolut nimic de-a face cu povestea noastră, intră, ținând un coș sub braț:

- Bună ziua, Bunicule Nicolae. Am stat toată după-amiaza în pădure. Nu m-am întâlnit cu lupul.

Pleacă cântând, la fel de repede cum a venit:

- Lupule, aici ești? Mă auzi? Ce faci?...

Se oprește brusc când ajunge în dreptul Vânătorului, care ridică încet cuțitul deasupra capului Albei-ca-Zăpada, apoi o tullește la fugă, strigând din toate puterile:

- Ajutor! Ajutor!

Bunicul Nicolae o aude, vede Vânătorul care e pe punctul de a o ucide pe Albă-ca-Zăpada, și, printr-o simplă privire magică, îi imobilizează brațul. Vânătorul, care de altminteri nu ține neapărat s-o

ucidă pe Prințesă, singura persoană de la castel care îi vorbește frumos, face cale-ntoarsă ușurat și o lasă pe Albă-ca-Zăpada să se afunde singură în pădurea plină de mărăcini.

Ursitoarele, alertate de strigătele Scufiței Roșii, se îmbulzesc la fereastră și privesc cum fuge îngrozită Albă-ca-Zăpada, cu rochia zdrențuită și cu sufletul răvășit.

Încep să comenteze, ca de obicei:

Biata Albă-ca-Zăpada,

Singurică în pădure...

E așa de drăgălașă,

Temătoare și gingașă,

Și la fel de gureșă.

Ce se va-ntâmpla cu ea?

Singurică în pădure.

Drumul bun de-l va găsi,

La Pitici ea va sosi.

Șapte minute la nord,

Trei grade la vest,

Șapte pași la sud,

Trei pași la est.

Nici iepuri, nici zburătoare

N-o vor prinde la strâmtoare,

Iar jupânul lup șiiretul

Coadă nu-și mai vâă, bietul.

Carabosa e tulburată:

- Are sorți de izbândă, asta-i sigur, dar ce-i în mână nu-i minciună. O voi scoate din această încurcătură.

Încalecă mătura Cenușăresei și dintr-un zbor ajunge în fața Albei-ca-Zăpada:

- Draga mea prințesă, am aflat din cărțile de tarot că ești în primejdie. Am venit să-ți arăt drumul spre căsuța piticilor...

La castel, Motanul Negru se ridică dintr-un salt:

- Piticii? Unde sunt Piticii? Trebuie să plec să caut Piticii.

Din alt salt, trece dincolo de ușa din sticlă a verandei și dispare în pădure.

Albă-ca-Zăpada e din cale-afară de furioasă pentru că Vânătorul a părăsit-o și pentru că și-a zdrențuit frumoasa rochie, așa că e vai de această bătrână smiorcăită care îi răsuțește cuțitul în rană:

- Ce-o mai fi și femeia asta? Vrei să te privești în oglinda mea? Ești la fel de urâtă ca fiica Reginei, care, la rândul ei, este de o mie de ori mai urâtă decât Regina. Oglindă, oglinjoară, nu-i așa că eu sunt cea mai frumoasă? Vai, da' urâtă mai e!

Celelalte Ursitoare au sosit pe jos, căci nu aveau decât o singură mătură, taman la timp ca să audă vorbele Albei-ca-Zăpada. S-au înroșit de indignare, înroșit e puțin spus, s-au făcut de-a dreptul stacojii:

- Dar cum vorbește! O auziți? Cine-ar fi crezut așa ceva despre ea? Ca să vezi!

- Ce neobrăzare! Să ne fie dat s-auzim asemenea nerozii!

- Un ochi pe dos, un ochi pe dos... Nu, nu-i a bine, fetișcana asta mi-a-ntors capul pe dos!

Albă-ca-Zăpada o țintuiește cu privirea pe Ursitoare și, cu un aer încăpățânat, încruntă din sprâncene:

- Da, eu sunt cea mai frumoasă! Întotdeauna am fost cea mai frumoasă, încă de când am împlinit șapte ani! Am păr frumos, am ochi frumoși. Am mâini frumoase, delicate, picioarușe frumoase, și pielea foarte albă, și buzele foarte roșii, și mai ales, mai ales, mai ales, am un năsuc adorabil. Dar tu, bătrână Carabosa, tu nu poți spune același lucru despre tine! Cu râțul de porc care-ți servește drept nas, ești aproape la fel de urâtă ca fiica Reginei, care e aproape la fel de urâtă ca Regina.

Carabosa mai-mai că se sufocă sub această ploaie de insulte:

- Ei bine, asta-i prea de tot! Acuși îmi sare muștarul!

Te voi pedepsi pentru vanitatea, răutatea și năsucul tău atât de drăguț!

Ursitoarele și Carabosa își reunesc eforturile și pulverizează peste Albă-ca-Zăpada un nor de pulbere de stele galben-muștar:

- Copilul răzgâiat rămâne neînvățat.

- Cine a greșit, să se nvețe minte!

Apoi, ele cântă în cor, învârtindu-se în jurul prințesei:

Purcică, purcea,

Fripturică, fripturea,

Pe veci vei fi purcică,

Rât de porc și șoricică!

Iar când norișorul de stele dispare, Albă-ca-Zăpada se trezește având, în chip de nas,

un superb rât de porc trandafiriu, ornat cu mici pete maronii, ceea ce stârnește râsete în rândul ursitoarelor, extrem de încântate de întorsătura pe care o iau lucrurile... Ele o duc înapoi la castel pe prințesa care se zbate ca scoasă din minți:

- Sunt Albă-ca-Zăpada, sunt cea mai frumoasă... Nu sunt fiica Mamei Vitrege... Nu sunt Purcica.

Mi-e frică de Mama Vitregă. Mi l-a luat pe tata, și acum îl duce de nas...

Abia sosesc ele în sala tronului, că Nebunii izbucnesc:

- Destul! Destul! Destul!
- Povestea asta, nu e povestea Albei-ca-Zăpada!
- Nu e povestea Albei-ca-Zăpada!
- Este Povestea Păsării Albastre și a Motanului Negru!
- Bunicule Nicolae, fă ceva!
- Bunicule Nicolae, tu ești Magicianul!
- Potoliți-vă, Nebuni ai regelui, zice Bunicul Nicolae, potoliți-vă! Nu-i ușor să te faci auzit aici, dar pun eu lucrurile la punct!

Tocmai acum se-ntoarce Motanul Negru urmat de Cei Șapte Pitici, prietenii Albei-ca-Zăpada. Purcica se năpustește la ei strigând:

- Sunt Albă-ca-Zăpada, sunt Albă-ca-Zăpada. Vă rog, duceți-mă cu voi.

Piticii nici c-o privesc pe această fată în zdrențe și cu chip pocit, care n-are cum să fie încântătoarea lor prințesă, asta-i sigur. Atunci își iau rămas-bun de la Motanul Negru, și, după ce salută politicoș persoanele de față, se întorc acasă...

Odată calmul restabilit, Bunicul Nicolae se apropie de mica prințesă, al cărei chip e scăldat în lacrimi. O ia grijuliu de după umeri:

- Nu, nu ești Albă-ca-Zăpada. De altminteri, vezi tu, Piticii nici măcar nu te-au recunoscut. Tu ești Purcica...

Albă-ca-Zăpada pare gata să protesteze, așa că Magicianul ridică puțin vocea:

- Purcica, treci la locul tău, acolo, la vatră, lângă motan. Țsta-i locul animalelor... O! Pardon! Nu asta voiam să spun... Voiam să spun că acolo nu-ți va fi frig.

Purcicăi nu-i vine să creadă că i se vorbește așa de răspicat, și izbucnește în plâns. Vrajitoarea, nașa ei, se apropie de ea și o îmbrățișează afectuos. Apoi o duce să facă un duș de înviore și o ajută să-și ia o altă rochie. Piaptână părul lung, mătășos al Prințesei și o sfătuiește să stea dreaptă, cum se cuvine rangului ei...

Cu chipul înecat în lacrimi, Purcica își îmbrățișează nașa:

- Spune-mi, nașa mea dragă, de ce îmi vorbesc oamenii cu atâta răutate? De ce își întorc capul când mă văd? Sunt eu așa de urâtă sau de rea?

- Nici vorbă, scumpa mea. Ești fermecătoare, ai un farmec special, desigur, dar e un farmec sigur. Oamenii îți vorbesc urât pentru că sunt invidioși...

Vrăjitoarea are impresia că nu e tocmai ușor s-o convingă pe Purcica care, așa urâtă cum e, nu se lasă dusă de nas cu una, cu două.

- Dar nasul meu... Ai văzut ce nas am?

- Da, sigur că da, e puțin cam mare, dar, vezi tu, moda se schimbă... E suficient ca o cântăreață cu nas mare să devină vedetă, ca toate fetele să fie sigure că au nasul prea mic...

Purcica își privește neîncrezătoare nașa, dar Vrăjitoarea revarsă peste ea, pe ascuns, puțină pulbere de credulitate, și, când norul se

destramă, Purcica este convinsă că e cea mai seducătoare dintre toate fetele din Pădurea cea Mare... E bucuroasă că un nas puțin cam mare, cum are ea, este o garanție de reușită în viață, și crede că, dacă s-ar apuca de cântat, ar deveni în scurt timp o mare vedetă...

5. SOSIREA REGINEI DIN SABA

Bunicul Nicolae, muștruluind-o pe Purcica, a gustat din virtuțile autorității. Se întoarce la pupitrul lui și își deschide din nou cartea.

- Autoritatea funcționează! Funcționează de fiecare dată! Profitând, anunț: Povestea Păsării Albastre și a Motanului Negru.

Și, reluându-și lectura:

„A fost odată ca niciodată un Rege și o Regină. Fiica lor se numea Florina. Regina muri. Regele era de nemângâiat. Într-o zi, veni la Curte o văduvă

îmbrobodită cu văluri negre; plângea moartea bărbatului ei...”

Intră o femeie delicată și elegantă, îmbrăcată cu o rochie foarte sobră, dar extrem de bine cusută. Chipul îi este ascuns sub un văl splendid de dantelă neagră, care trebuie să fi fost confecționat în regiunea Brașov; o diademă de argint îi prinde vălul. Ea înaintează cu un pas șovăielnic, privește timid toate persoanele prezente și de asemenea pe Rege, care continuă să se tânguiască și să plângă într-atât încât la picioare i se formează neîncetat mici băltoace de lacrimi, care de altfel au ajuns să-i ude picioarele, ceea ce îi dă un chef teribil să strănute.

- Eu sunt Regina din Saba, anunță doamna care tocmai a intrat.

Nebunul cu clopoței, care ar vrea ca, măcar o dată, să o ia înaintea colegului său și să dovedească de ce e-n stare, se întrece în plecăciuni și temenele. Nebunul cu toba bate din palme, oprindu-l brusc.

- O luăm de la capăt! Încă una care a încurcat povestea! Bunicule Nicolae! Bunicule Nicolae! Bunicule Nicolae!

Magicianul se smulge cu regret din contemplarea noii venite:

- Da, Nebunule! Știu... autoritate...

Se apropie de femeie, se-nvârte în jurul ei privindu-i fiecare detaliu al hainelor, dar în zadar încearcă să-i zărească chipul:

- Femeie, zice el în cele din urmă, oricine ai fi, ești văduvă?
- Sunt, răspunde ea.
- Îți plângi bărbatul?
- Da, dar voi sfârși curând...
- Prin urmare, deci tu ești Mama Vitregă anunțată! conchide Bunicul Nicolae, ușurat.
- Eu, Mama Vitregă? Dar e imposibil, protestează doamna, eu sunt bună, blândă, fidelă, afectuoasă...

Ursitoarele izbucnesc în râs:

E Mama Vitregă

La la la la-tregă

Este perfidă

La la la la-fidă

Ipocrită

La la la la-crită

Rea

La la la la-rea

Da, într-adevăr e ea.

Florina înaintează înspăimântată și îndreaptă înspre femeie un deget incriminator:

- E Mama Vitregă, nu mă poate suferi!

Femeia schițează un gest împăciuitoare spre prințesă:

- E imposibil, micuța mea! Ador copiii, mai ales fetițele. Știi tu că sunt mămică, și, fără să mă laud, o mamă mai degrabă bună...

- Ești Mama Vitregă, și cu asta basta! adaugă Bunicul Nicolae venind în ajutorul Florinei care nu mai știe ce să creadă...

- Eu? Mamă Vitregă? Bunicule Nicolae, visezi!
- Nu visez, povestesc, și mă bazez pe tine! De altminteri, n-ai de ales. Dacă nu voiai să fii Mama Vitregă, trebuia să te închizi în casă! Ai ales să intri în Poveste, aici ești, aici rămâi!

Nebunii Regelui aduc un scăunel aurit și o perniță de catifea. Pun toate astea lângă Rege, apoi, făcând nenumărate plecăciuni, o conduc acolo pe femeie și o ajută să se așeze. Regele Petru, care deja nu mai plânge decât cu un ochi, urmărește cu celălalt toată această agitație, fără să dea de bănuț.

Bunicul Nicolae își reia lectura:

„Regina își contopi lacrimile cu cele ale Regelui, până când ochii li se zvântară, căci plânseseră îndeajuns. Regele o dete uitării pe soția lui și se căsătorii cu văduva...”

Regele Petru ridică cu delicatețe vălul de dantelă și surâde mulțumit și ușurat descoperind chipul frumos al viitoarei sale soții.

Până acum se întrebase dacă nu cumva fusese un lucru nechibzuit din partea lui să o ia de soție înainte chiar să o fi văzut la chip...

I-o prezintă pe Florina noii Regine; aceasta i-o prezintă pe fiica ei, Purcica.

Regele o privește, năuc, pe tânăra prințesă:

- Nu-i urâtă, dar are o ciudățenie de nas. N-are să ne fie ușor să o mărităm...

- Ce drăgălașă ești, Florina, spune Regina cu afecțiune, te voi iubi ca pe propria mea fiică, ca pe Purcica...

Dar Vrăjitoarea o atenționează, trimițându-i o mică rază de steluțe maronii:

- Tonul face muzica.

- Pardon, uitasem că sunt Mama Vitregă, scuzați-mă, încă nu m-am obișnuit... Micuța asta e frumoasă,

continuă ea cu voce șuierătoare, mult mai frumoasă decât Purcica, prea frumoasă, are să mi-o plătească! Mi-am spus bine replica?

- Nu exagera, totuși, zice Bunicul Nicolae dând din umeri. Ți-ai pierde credibilitatea...

Și, ca să nu riște câtuși de puțin, revarsă peste Regină o ploaie de steluțe indigo care să sporească efectul razei de steluțe maronii ale Vrăjitoarei.

Regele Petru, care n-a văzut nimic, le îmbrățișează pe cele două prințese, fiind cât se poate de hotărât să le iubească pe amândouă în aceeași măsură:

- Să vă strâng la piept, fetele mele!

Florina îi sare în brațe, veselă nevoie mare. Purcica, dimpotrivă, conștientă de propria-i urâțenie, se strecoară în faldurile rochiei mamei ei, ca să-și ascundă chipul pocit. Regina, distrată, o lovește ușurel pe braț.

Pe pajiște, oile, Mihai și Tuțu așteaptă cu nerăbdare sosirea preotului, care în mod normal ar trebui să officieze ceremonia. Oițele își adună mieii în spatele mărilor, căci se tem ca nu cumva micuții lor, grăsuți și apetisanți, să ia parte la ospăț sub formă de friptură sau în frigărui. Consideră chiar că este de preferat să fii devorat de un lup sau de un urs, căci, vezi bine, asta-i legea firii. Tuțu, care s-a gândit la același lucru,

e gata să-și arate colții pentru a-și apăra micuții dragi...

Nebunii Regelui își aduc trompeta din zilele de sărbătoare și cutreieră Pădurea cea Mare anunțând vestea:

Ascultați, oameni buni!

Oameni ai acestui Regat,

Oameni ai Regatelor apropiate,

Oameni ai Regatelor îndepărtate,

Ascultați, oameni buni!

Regele Petru face nuntă mare!

Fiind o împrejurare ieșită din comun, ei trec prin zidul nevăzut și anunță vestea cea bună locuitorilor pajiștii, sătenilor din Ciocănești și din toate satele de pe valea Bistriței Aurii, poftind pe toată lumea la ospăț, după cum e obiceiul în România. Și, pentru a înlesni lucrurile, Ursitoarele și Bunicul Nicolae pudrează în aur veranda care strănută de plăcere, lăsând loc suficient ca, temporar, oaspeții să poată circula dinspre sate spre Pădurea cea Mare și invers.

6. NUNTA REGELUI PETRU

Mihai își adună oițele ajutat de Țuțu, vesel nevoie mare, căci pentru el nunțile sunt prilej de ghiftuire. Se dă-n vânt după resturi de sarmale și după firimiturile de cozonac pe care copiii le scapă pe jos.

Oițele se întorc liniștite în staulul din sat, lăsându-și copiii în grija bucătarilor și mai ales a aceluia Vânător ciudat pe care îl zăriseră tocmai când se pregătea să facă din Albă-ca-Zăpada friptură sau rasol. Cu toate acestea, sunt îngrijorate din pricina fetei cu nas de porc, temându-se ca nu cumva să i se taie beregata și să devină caltaboș sau cârnați.

După vestea adusă de Nebunii Regelui, satele sunt cuprinse de neastâmpăr. Sunt împrumutate, pentru momentul ceremoniei, toate icoanele făcătoare de minuni, pentru a fi duse în capela castelului, unde nu există nici una, după cum au adevărit Nebunii Regelui... Femeile brodează în grabă, dar cu multă îndemânare, fețe de masă și șervete pentru ceremonia din capelă, dar și pentru masa ospățului.

Se scot din cufere veșmintele tradiționale, care sunt spălate, netezite cu fierul de călcat și apoi îmbrăcate. Cei tineri, care nu prea mai poartă astfel de straie din timpuri străvechi, scot din dulapuri: băieții, cea mai bună pereche de pantaloni și o cămașă albă, iar fetele, rochia lor de duminică, și se gătesc cu panglici roșii și

cu mici buchete de flori, culese pe pajiște sau în grădina casei...

Țuica țâșnește din butoaie și alunecă cu voioșie în sticle frumoase sau în flacoane simple de plastic, de apă minerală, căci va fi nevoie de mult mai multă țuică decât sunt sticle de sărbătoare care s-o cuprindă...

Se strâng ulcioare de nuntă, lăsându-se deoparte cele prielnice venirii pe lume a copiilor, căci, la vârsta pe care o au Regele și Regina, e mai probabil ca ei să devină bunici decât părinți. Acele daruri vor fi scoase la iveală cu prilejul cununiei prințeselor, când le va veni vremea de măritiș...

Sătenii dăruiesc, care varză murată, care slănină afumată sau carne tocată de porc pentru sarmale, mălai fin pentru mămăliguța care se servește cu varză umplută, ouă, făină și zahăr pentru prepararea cozonacului, vin bun din vița din sat, siropuri de fructe și de plante de munte și câte și mai câte altele... Culeg din grădini fructe și legume delicioase, fără să-și facă griji ce vor mânca mâine, când se va sfârși petrecerea...

Sunt chemați țigani lăutari din Câmpulung Moldovenesc, din Suceava, de asemenea din Sighet și până și din Satu-Mare, pentru că nunta e într-adevăr mare și hora are să se întindă de la Pasul Prislop la dealul Holm, lângă mănăstirea Sucevița, așa mulți sunt nuntașii. Prin urmare, va fi nevoie de mai multe orchestre pentru ca toată lumea să audă muzica și să facă cinste mirilor ținând pasul în joc...

După o ceremonie nespus de emoționantă, ospățul ține trei zile și trei nopți, iar apoi nuntașii se întorc la casele lor, frânți de oboseală, dar fericiți că au luat parte la această petrecere veselă, că au avut ocazia să

stea la taclale cu vecinii, ceea ce n-au timp să facă în viața de zi cu zi, dar mai ales că și-au regăsit rubedeniile din Regatul îndepărtat, rubedenii pe care nu le-au mai văzut de ani de zile.

7. DEZAMĂGIREA LUI MIHAI

Viața de zi cu zi își reia cursul firesc. Mihai își duce iar turma pe pajiște, la marginea Pădurii celei Mari, dar copacii și măcăcinii sunt din nou la locul lor, iar Bunicul Nicolae a dispărut. Oițele ascultă cu melancolie notele triste care ies din naiul lui Mihai. Doar mieii continuă să se joace, supravegheați de Țuțu, căruia însă nu-i dă ghes inima să râdă.

În curând, zăpada va acoperi din nou pajiștea și ei vor trebui să aștepte până la primăvară.

Mihai se întreabă ce mai fac Florina și Purcica. S-or fi împrietenit? Și Regina, s-o fi purtând frumos cu fiica Regelui, sau prea și-o fi luat în serios rolul de Mamă Vitregă?

Cade zăpada și, la primii fulgi, Mihai, Țuțu și oițele rămân la câmpie pentru cât va fi iarna de lungă.

Mihai îl ajută pe tatăl lui să taie lemne, ca să facă focul în casă. Oilor și mieilor care s-au făcut măricei le duce fân plin de flori dăruit de Bunicul Nicolae, chiar dacă i-a luat mult timp să-l cosească înainte să-l aducă la fermă cu căruța vecinului, căci părinții lui Mihai sunt foarte săraci și nu au un cal al lor.

În sat însă oamenii se ajută între ei. Mihai păzește atât oile vecinilor cât și pe cele trei oi ale părinților săi, iar vecinii transportă fânul cu căruța lor. Mihai mulge oile și reține o parte din lapte din care să prepare telemea pentru iarnă.

După tunsul oilor, care se face în luna mai, el primește ca răsplată un balot mare de lână pe care mama lui o toarce și din care țese la războiul de țesut pe care și-l trec unii altora din casă în casă, cât e anul de lung, cuverturi aspre, dar foarte călduroase, covoare care se pun pe jos sau cu care se împodobesc pereții, și mai țese cojoace mițoase, care se poartă atunci când vântul venit din Siberia îngheață râul și mădularele.

În sfârșit, după câteva luni, cei dintâi ghiocei și ciuboțica-cucului vestesc întoarcerea zilelor frumoase. Mihai urmărește cum se topește zăpada pe cărarea ce duce la Vârful Omului. Oițele au voie să iasă puțin afară, prin sat, ca să-și

dezmorțescă lăbuțele, înainte de-a lua din nou drumul muntelui și al ierbii proaspete. Vin pe lume alți mieluți, care încearcă să umble cu lăbuțele lor plăpânde și stângace pe pământul alunecos.

Sosește în sfârșit ziua cea mare. Mihai, Țuțu și turma de oi pornesc din nou spre pășunea de pe munte. Acolo sus copacii încă nu au prea multe frunze, dar măcăcinii sunt atât de deși încât nu se întrezărește nimic din tărâmul Pădurii celei Mari.

În iarba scurtă cresc deja părăluțe și căldărușe, mărul a înmugurit și Mihai știe că Bunicul Nicolae e acolo, pe pajiște, chiar dacă nu se arată.

Oițele încep din nou să-și supravegheze mieii neatenți, Mihai cântă iar din nai și Țuțu latră tare ca să țină lupii și urșii la distanță, chiar dacă, în toată viața lui de cioban din Carpați, n-a văzut nici măcar unul...

Mihai privește adesea spre pădure, îl strigă timid, abia șoptit, pe Magician, dar nu se întâmplă nimic. Și, în fiecare zi, când se lasă noaptea și își coboară turma spre sat, el își șterge lacrimile, într-atât e de dezamăgit că nu mai are nici o veste despre locuitorii Pădurii. Și viața i se pare lipsită de farmec, cu toate zilele la fel, mai ales că plouă adesea și mielușeii nu-i ascultă deloc muzica, prea tristă și prea nostalgică ca să le fie pe plac...

Vine vara, soarele mătură cele din urmă neguri, și, într-o seară, aparent asemănătoare celorlalte seri, cum se lasă noaptea, luna complet rotundă se înalță pe cerul întunecat, unde, una câte una, steluțele încep să licărească...

8. ÎNTOARCEREA BUNICULUI NICOLAE ȘI SOSIREA LUI FĂT-FRUMOS

Stelele licăresc iar oițele, adunate în jurul mărului, moțăie sub paza atentă a lui Țuțu, căci e ora când lupii ar putea ieși din pădure, în căutare de hrană... dar noi știm că niciodată nu i-a fost dat lui Țuțu să vadă vreun lup pe Vârful Omului.

Mihai a ațipit, iar naiul i-a căzut în iarba călduță încă. Mioarele adună mieii, aducându-i lângă ele. Țuțu se odihnește, rezemându-și capul pe genunchii micului său stăpân, dar, cu toate acestea, își ține un ochi pe jumătate deschis, asta fiind sarcina lui de când Susu,

tatăl lui, rămâne la fermă, prea bătrân ca să mai urce la pășune.

Luna coboară încet-încet la orizont, o bufniță își ia zborul pe neazvite, căutând de-ale gurii pentru

puișori, greierii își intonează cântul nocturn, încetișor, ca să nu trezească mieluții.

În cele din urmă se revarsă zorile într-o simfonie trandafirică și portocalie, munții sunt albaștrui. Se apropie un zgomot de pași, o tuse ușoară îl trezește pe Țuțu, apoi pe Mihai, apoi pe oițe. Bunicul Nicolae s-a întors. Aduce cu el un coș cu merinde, pâine, cașcaval

afumat și mere pentru micul dejun. A trecut prin sat iar mama lui Mihai, știind că se duce la pășune, sus la munte, i-a încredințat coșul pentru micul păstor.

Mihai se freacă la ochi, căci nu prea reușește să și-i țină deschiși:

– Bună dimineața, Bunicule Nicolae, zice el cu vocea încă plină de somn. A trecut ceva vreme de când nu v-am văzut...

– Bună dimineața, Mihai. Am fost foarte ocupat în ultimul timp și n-am avut nici măcar o clipă doar pentru mine, răspunde moșneagul suspinând.

Mihai, văzându-l îngrijorat, îi oferă un măr, încercând să-l înveselească.

Suspînând o dată, Bunicul Nicolae se așează sub pom, iar Mihai, Țuțu și oile se așează roată împrejurul lui, în liniște, presimțind evenimente grave. Magicianul își deschide cartea cea mare și începe să citească:

„După o vreme, își făcu apariția Făt-Frumos, care își căuta soție...”

Pădurea cea Mare se întredeschide și în curtea castelului intră un tânăr cavalier, călare pe un cal alb, sprinten, cu hamuri din aur și argint, cum îi șade bine unui cal regal. Făt-Frumos pune piciorul pe pământ,

se uită în dreapta și-n stânga, dar curtea castelului este pustie.

Poartă o haină ciudată de un albastru nedefinit, cu guler brodat cu argint și o pălărie amuzantă împodobită cu pene cafenii-aurii care se unduiesc de fiecare dată când își mișcă capul.

Este puțin dezamăgit că nu e-ntâmpinat conform obiceiului, dar e cam devreme și locuitorii acestui tărâm sunt încă cufundați într-un somn adânc.

Bunicul Nicolae își pune cartea jos și se alătură tânărului Prinț, murmurând mai mult pentru sine:

– E voinic, bine făcut, elegant, simpatic... dar totuși cam demodat. Probabil că niciodată n-a ieșit din palatul lui. Educația Prinților nu mai e ca pe vremuri! Unde e timpul cavalerilor?...

Nebunii Regelui care, la fel ca și Țuțu, dorm întotdeauna doar cu un ochi, dau năvală făcându-și tumele matinale:

- Bunicule Nicolae, Bunicule Nicolae, Bunicule Nicolae, strigă Nebunul cu toba, de ce nu povestești mai departe?

- De ce nu povestești mai departe, reia ca un ecou Nebunul cu clopoței, nu în povestea asta adoarme toată lumea pentru o sută de ani.

- Nu e povestea Frumoasei din Pădurea Adormită, e povestea Păsării Albastre și a Motanului Negru.

- Știu, știu, răspunde Bunicul Nicolae, am să povestesc mai departe...

Merge să-și caute cartea pe care a lăsat-o pe pajiște, fără să-l slăbească din ochi pe Făt-Frumos, care, timid și stângaci, nu prea știe cum să se poarte.

- Hotărât lucru, își zice a regret Bunicul Nicolae, aș fi preferat să fie genul puțin mai cavalier, sau puțin mai motociclist, puțin mai tehno, puțin mai rock...

Dintr-un salt, Nebunii își aduc, unul chitara electrică, celălalt o baterie portativă, și încep să cânte „Rock around the Clock”, cântec pe care l-au învățat pe ascuns, căci la Curte se dansează mai degrabă menuetul sau pavana.

Și, într-adevăr, Făt-Frumos, care încearcă să pară în largul lui, schițează un „pas de deux”, așa cum se face duminica în regatul său. Bunicul Nicolae își ridică ochii spre cer, dar, cum tânărul prinț îi este simpatic, îi arată cum se dansează pe melodia pe care o cântă Nebunii, și lui Făt-Frumos, care a fost întotdeauna un elev bun, nu-i e deloc greu să danseze Rock'n'Roll.

- Asta e, încuviințează Bunicul Nicolae, e mult mai bine așa!

Atrase de muzică, sosesc Prințesele, apoi Regele și Regina, urmași îndeaproape de Ursitoare.

Făt-Frumos nu uită că a venit aici ca să se-nsoare, așa că se apropie de una dintre cele două Prințese, care e gătită cu o superbă rochie țesută cu fir de aur și stă sfioasă într-un colț, cu spatele la ei.

Tânărul Prinț o salută cu o reverență maiestuoasă, Prințesa se-ntoarce, fermecată și toată numai zâmbet. Dar, văzând nasul Prințesei, căci de Purcica e vorba, Făt-Frumos face un salt îndărăt și e gata să plece aiurea să-și caute viitoarea regină, când dă nas în nas cu Florina și se oprește brusc, cu gura și ochii larg deschiși, atât e de fermecat de frumusețea tinerei fete. Își închide grabnic gura, căci a fost învățat că nu e prea politicos să se prezinte astfel dinaintea unei Prințese, și îi face o plecăciune, cu pălăria în mână și cu fruntea mai-mai să atingă pământul.

Florina izbucnește în râs, îl ia de mână și numai iată-i porniți într-un rock and roll îndrăcit. Purcica, în

lacrimi, își găsește adăpost lângă mama ei, ascunzându-și nasul oribil care o face așa de puțin atrăgătoare și atât de tristă, mai ales de când Făt-Frumos i-a întors spatele.

Pe pajiște, Mihai care, ca orice păstor muzician, cunoaște instinctiv toate dansurile, îl ia pe Țuțu în brațe și se distrează din cale-afară încercând acest nou fel de horă, atât de diferită de cele care se dansează în sat. Mieii încearcă în zadar să țină ritmul, prea rapid pentru lăbuțele lor stângace, iar oile sunt copleșite de teama ca nu cumva să cadă și să se lovească...

Din fericire, după câteva minute muzica se oprește, și cu capul sucit de dans și de Prințesă, Făt-Frumos așteaptă câteva secunde ca să-și recapete suflarea înainte să meargă la Rege ca să ceară mâna Florinei.

Ursitoarele, prea bătrâne ca să se bătăie, s-au așezat la masa lor și s-au pus pe sporovăit:

- Un ochi pe față, zice Marinela Mica tricotând, Prinții n-au ochi decât pentru Prințesele frumoase...

- Uneori, dragostea le face frumoase chiar și pe cele urâte, îndrăznește Carabosa, care e plină de compasiune pentru mica prințesă tristă și care a uitat cu totul că ei îi datorează Purcica chipul pocit.

- Ei bine, reia Marinela Mica, în ceea ce-o privește pe Purcica, nu se mai poate!

- De cine e vorba? Întreabă Surdela.

- Este agasant, șuieră Vrăjitoarea Babușca, să trebuiască să-ți repetăm tot! Vorbim despre Purci-ca!

- Și ce ziceți de ea? insistă bătrâna ursitoare surdă.

- Zicem că Carabosa nu se lasă cu una cu două, un ochi pe dos... De altminteri, bănuiesc că are, oricare zice ea, o slăbiciune pentru Florina...

Regina, furioasă foc din pricina jignirii aduse fiicei ei, se întoarce spre Rege, care șade lângă ea:

- Te previn, scumpul meu, că, așa Maiestate cum ești, dacă fiica ta se mărită înaintea fiicei mele, n-o să-ți meargă prea bine... Ea e mai mare și trebuie să se mărite prima. Ai grijă ce zici, că dacă nu... gata cu gustările, gata cu papucii călduți, gata cu tot!

Regele s-a obișnuit să nu-și contrazică niciodată soția, pe de-o parte fiindcă detestă conflictele, dar și pentru că Regina îl cocoloșește cu mici atenții și el nu-și dorește câtuși de puțin să piardă toate acestea.

Iar Florina e mare acum, e la vârsta la care se poate descurca singură. E vioaie, inteligentă și nu se lasă călcată în picioare, doar a constatat el asta de nenumărate ori, așa că n-o să-și bată capul în privința ei! Așa își spune Regele.

Sub măr, Mihai, Țuțu și oile simt că situația riscă să se înrăutățească și devin din nou foarte atenți. Până și mieluții sunt liniștiți, fără să fi fost nevoie să li se spună.

În această atmosferă încărcată de amenințări de care nu-și dă seama, Făt-Frumos se apropie de Rege și de Regină. Îngenunchează în fața lor, salutându-i umil:

- O, Rege! O, Regină! Aveți o fiică frumoasă de-ți vine s-o mănânci. Îmi permiteți s-o iau de soție?

- Îți dăm mâna fiicei noastre, răspunde Regele.

- Îți dăm mâna fiicei *mele*, spune Regina exact în același timp.

Din această clipă, evenimentele se precipită, ca într-un vis.

Nebunii Regelui străbat țara în lung și-n lat anunțând peste tot vestea cea mare, astfel ca toată lumea să vină să ia parte la nuntă și să aducă daruri:

Ascultați! Ascultați! Ascultați!

Oameni ai acestui Regat,

Oameni ai Regatelor apropiate,

Oameni ai Regatelor îndepărtate,

Ascultați! Ascultați! Ascultați!

Făt-Frumos face nuntă mare.

Dar sătenii care, nu de mult, au dat la nunta Regelui și a Reginei tot ce-au avut și chiar mai mult, se fac că nu aud și se-ntorc la treburile lor, părându-le totuși rău

că, de data asta, n-o mai pot ține într-o veselie trei zile și trei nopți.

9. NUNTA LUI FĂT-FRUMOS

La Curte ar fi de ne-nchipuit ca sătenii să vină la petrecere cu mâinile goale. Or, în ziua de azi, de-abia au ce să mănânce ei și copiii lor, și asta lucrând din greu, din zori și până-n seară. Așa că se întorc, bărbații la câmp, femeile la războiul de țesut.

Bunicul Nicolae se întoarce la cartea lui, răsfoiește înfrigurat paginile în căutarea Codului Civil, necesar pentru celebrarea primei părți a căsătoriei, înainte de sosirea preoților. Este prima căsătorie pe care o oficiază și are vaga impresie că Florina și Făt-Frumos trebuie să se căsătorească grabnic.

Marinela Mica tocmai a terminat de tricostat în grabă un costum de mire, căci regatul lui Făt-Frumos e la celălalt capăt al Pădurii celei Mari, și își dă seama că nu-i vreme de pierdut... Repede, îl cheamă pe Făt-Frumos, îl duce într-un loc ferit privirilor, și, împreună cu Surdela, îl ajută să îmbrace costumul.

Carabosa scoate din sacul ei un voal de dantelă fină, îl așează pe capul Florinei și o aduce în fața Bunicului

Nicolae. Prințesa rămâne nemișcată și dreaptă, căci această situație, nouă pentru ea, o intimidează.

Bunicul Nicolae, ca să nu piardă prețiosul timp, începe să citească:

„Articolul 144: Bărbatul înainte de optsprezece ani împliniți iar femeia înainte de cincisprezece ani împliniți nu se pot căsători.

Articolul 145: Cu toate acestea, îi este îngăduit Regelui să acorde dispense, din motive grave.”

– Acord, spune Regele, căci Florina împlinește cincisprezece ani doar peste trei zile.

„Articolul 148: Minorii nu se pot căsători decât cu consimțământul părinților lor.

Articolul 149: Dacă unul dintre ei nu este în viață sau se află în incapacitatea de a-și manifesta

voința, este suficient consimțământul celuilalt.”

Regina, extrem de nemulțumită de intervenția Regelui, se simte deodată ușurată, auzind articolul 149, căruia nu-i acordase niciodată atenție.

Îl ia cu tandrețe pe Rege de după gât și îl duce să se așeze pe tron, sfătuindu-l să nu se ostenească, se va ocupa ea de tot. Regele adoarme aproape instantaneu, căci e ora siestei, lăsând-o pe Regină să facă ce pofteste.

Cum nu putea complota în văzul lumii, căci asta ar fi costat-o tronul de suverană, ea o cheamă cu o mișcare pe Babușca, Vrăjitoarea, care este de asemenea și nașa Purcicăi. Babușca revarsă o ploaie de steluțe violet închis încât nu se mai vede om cu om. Doar Nebunii scapă de vrajă, căci în acel moment făceau o tumbă care i-a ridicat deasupra ploii de stele, scăpând teferi.

Atunci Regina se apropie de Florina și o duce cu ea.

Nebunii se năpustesc asupra Magicianului:

– Bunicule Nicolae, Bunicule Nicolae, Mama Vitregă o închide pe Florina în turn!

– „Articolul 165: Căsătoria va fi oficiată în mod public”, continuă, imperturbabil, bătrânul Magician, „de către ofițerul de stare civilă al comunei în care unul dintre soți își are domiciliul.”

Consternat, Nebunul cu toba constată că Bunicul Nicolae n-a auzit. Nebunul cu clopoței se înduioșează de soarta nefericitei Florina.

În acest timp, Babușca, care a prins în trecere voalul de mireasă, îl așează pe capul Purcicăi. O încalță cu greu cu pantofii de catifea ai Cenușăresei, pe care pusese mâna când aceasta din urmă devenise Florina, și o împinge pe Purcica spre Bunicul Nicolae.

Purcica șchiopătează ușor și se smiorcăie:

– Ce mă mai dor picioarele! Ce mici sunt pantofii ăștia!

Îndată ce se află în fața Bunicului Nicolae, îmbrăcat în sfârșit cu hainele de nuntă, Făt-Frumos se apropie surâzând:

– Florina, o, Florina mea, sprijină-te de brațul meu.

Bunicul Nicolae nu întrerupe nici o clipă lectura Codului Civil:

„S-au înfățișat astăzi dinaintea Stării Civile...”

Tocmai în acest moment Purcica, pe care o dor tot mai rău picioarele, se poticnește. Galant, Făt-Frumos o prinde, ca să nu cadă, dar, făcând asta, provoacă căderea voalului, și, stupefiat, își dă seama că prințesa de lângă el nu e Florina.

Își revine de îndată în fire, căci e totuși prinț, și, având această funcție, cunoaște foarte bine legile:

„Articolul 180 din Codul Civil: În caz de substituire a persoanei, căsătoria poate fi contestată de către acela dintre soți care a fost indus în eroare.”

Și Făt-Frumos, scandalizat, se îndreaptă spre ușă pentru a se întoarce în Regatul său. Vrăjitoarea, care nu-l aude cu o ureche, se grăbește și i se pune în cale:

„Articolul Abracadabra din Codul Vrăjitoarelor : Nașa este cea care alege mirele.

– Articolul 146 din Codul Civil: Căsătoria nu are loc, ripostează sec Făt-Frumos, dacă nu există consimțământ.

– Articolul Satorarepo din Codul Vrăjitoarelor : Dacă refuzi să te-nsori, în pasăre să te transformi!”

Surdela, căreia nu i-a scăpat nici o frântură din această scenă cu excepția vorbelor spuse, cere lămuriri Marinelei Mica:

Aceasta tocmai s-a apucat de tricotat altceva, de data asta cu lână neagră:

– Zice că mirele care refuză s-o ia de soție pe cea făgăduită lui, va fi transformat în Pasăre Albastră, un ochi pe dos, încă un ochi pe dos. Astăzi, nu am decât ochiuri pe dos, ce ciudat...

În acest moment, Făt-Frumos, care se pregătește să ia cuvântul din nou, scoate un fluierat și în aceeași clipă este metamorfozat într-o pasăre foarte albastră și foarte frumoasă, lucru care, de altfel, nu-l consolează cu nimic. Sub această înfățișare, încearcă să-și ia zborul în direcția copacilor.

Schițează o mișcare de aripă, la început stângaci, apoi din ce în ce mai sigur. Dat fiind că în epoca noastră nu există avioane cu care prinții metamorfozați în Păsări Albastre să poată învăța să zboare, Făt-Frumos va avea nevoie de o zi întreagă ca să se poată deplasa în aer, lucru totuși demn de laudă, dacă ne gândim la cât de mult timp au nevoie puii ca să învețe să zboare. Oricum, știm că întotdeauna a fost un elev bun și care învăța repede. E adevărat și că Bunicul Nicolae, care are permis de pilotaj, este un profesor excelent.

Făt-Frumos se afundă în adâncul Pădurii celei Mari, acolo unde soarele nu răzbate niciodată prin frunzișurile cele mai înalte...

10. ÎNTOARCEREA MICUȚEI SCUFIȚE ROȘII

Cu nasul în vânt și cu mâinile în buzunare, obraznica ștrengăriță intră, fără să ceară măcar voie, în marea verandă a castelului, unde pulberea de stele a Vrăjitoarei s-a evaporat în întregime. Îl trage pe Vrăjitor de mânecă:

- Bună ziua, Bunicule Nicolae. M-am întâlnit cu lupul în pădure, e atâta de drăguț! M-a învățat să ascult cântul păsărilor și mi-a arătat cele mai frumoase flori pe care le-am văzut vreodată! Și, în timp ce le culegeam, nici măcar n-a rămas cu mine. Ce prostie, nu-i așa? Bunicule Nicolae, dacă-l mai văd, ce să-i spun?

Vădit lucru, Magicianul n-o ascultă deloc, atâta e de mâhnit că și-a ratat prima ceremonie de căsătorie, așa că Scufița Roșie se întoarce spre Nebunul cu clopoței:

- Spune-mi, omuleț glumeț! Dacă-l mai văd pe lup, ce să-i spun?

- Scufiță Roșie, răspunde foarte serios Nebunul, ce faci aici? Povestea e și așa destul de complicată...

Și, cum nu știe ce să mai spună, Nebunul cu toba îi vine în ajutor:

- Vrei să știi unde-i lupul?

- O, da! Nebunule, spune-mi! se sclifosește Scufița Roșie.

- A mers să ia masa la hanul Celor Trei Purceluși.

- Mulțumesc, Nebunule. Mă duc...

- Chiar așa, du-te repede, du-te repede...

Nici o tumbă nu va însoți aceste cuvinte, căci nu-i vreme de glume. În plus, începe să se lase noaptea și tuturor le e somn, căci asemenea întâmplări sunt obositoare.

Să ne întoarcem pe pajiște.

Mieluții nu sunt siguri că Nebunii i-au spus adevărul gol-goluț fetei îmbrăcate toată-n roșu.

Dar dacă, în loc să fi mers la Cei Trei Purceluși, lupul, înfometat, ar lua drumul pajiștii și ar veni să-i înfulece?

Oile încearcă să-i liniștească, explicându-le că dintotdeauna a existat o barieră de netrecut împrejurul Pădurii celei Mari. Totuși, ei l-au văzut de-adevăratelea pe Bunicul Nicolae trecând încolo și-ncoace.

De altfel, până și Tuțu, care se plimbă-n sus și-n jos până la marginea pădurii, pare să se teamă de ceva, cum ar fi sosirea lupului, de exemplu.

Mihai simte că neliniștea plutește deasupra turmei lui. Își ia naiul și cântă o melodie veselă, urmată de o înșiruire de note lente care aduc puțină liniște pe pajiște.

Mieii se liniștesc încet-încet, iar oile îi spală cu grijă, ciufulindu-le blănița, pentru a-i proteja de nopțile deja răcoroase.

Viața cotidiană, ritualul din fiecare seară și mai ales prezența mamelor lor înving teama mielușilor, și după câteva atingeri afectuoase cu boticul, mieii sug lăptic, nu atât de foame, cât pentru a-și oferi o mică alinare.

Laptele oițelor poartă în el iubirea, și mieii adorm liniștiți, cuibăriți în blănița moale a mămicilor, sub privirea binevoitoare a lui Țuțu care, văzând că nu iese nimeni din Pădurea cea Mare, s-a potolit și el și s-a lungit la locul lui din fiecare seară, cu capul pe genunchii lui Mihai.

11. ÎNTOARCEREA PĂSĂRII ALBASTRE

Bunicul Nicolae, care nu poate dormi de grijă, părăsește castelul și vine lângă ei. Se reazemă cu spatele de măr și se uită la stelele care se aprind una câte una pe cerul întunecat. Se înfășoară într-un cojoc mișos, așa cum poartă ciobanii din regiune, apoi se cufundă într-un somn fără vise.

În zori, Pădurea, care cu o seară înainte și-a închis luminișul în tăcere, se întredeschide iarăși, și Bunicul Nicolae vine să-l trezească pe Mihai cu un pahar de lapte pe care i-l oferise binevoitoare o oiță. Încă mai au brânză și mere, și, după ce toți s-au înfruptat copios, Bunicul Nicolae reia lectura:

„Pasărea Albastră, căutând-o zorit pe Florina, ajunsese la turnul în care o închisese Mama Vitregă. O auzi plângând și chemându-l. Se cocoșă pe pervazul

ferestrei împrejmuite cu grilaj și începu să cânte. Florina îl ascultă cu sufletul:

– Făt-Frumos, îți recunosc glasul, îi spune Florina Păsării, încetișor ca să n-o sperie, dar nu înțeleg nimic din ce-mi spui.

Încurajată, Pasărea Albastră își reîncepe cântecul, și era mai mare minunea să auzi acest plânset dăltuit din triluri, aidoma muzicii lui Gheorghe Zamfir. Florina avea lacrimi în ochi, lacrimi de bucurie de a-l fi regăsit pe Făt-Frumos, dar și de milă pentru ce pătimise. Era prea bine crescută ca să simtă mânie sau ură pentru făptașul acestei răutăți, neînchipuindu-și că cineva ar fi în stare de așa ceva.

Credea mai degrabă că e vorba de-o lovitură a sorții. În plus, era o fată cu capul pe umeri, și i se părea ciudat să se audă spunându-i unei Păsări că o iubește și s-o întrebe dacă și ea încearcă aceleași sentimente, mai ales că acum e palidă și slăbită de atâta stat în închisoarea turnului. Pasărea cântă, și ea își primi răspunsul: arborii, florile, celelalte păsări ale pădurii

pe care nu le auzise nimeni până în acea zi, toate cuvântară în zborul Păsării Albastre:

„Se iubesc, se iubesc, se iubesc...”

Atâta piuiră, că Regina se trezi, le auzi și înțelese numaidecât:

„Se iubesc? își zise ea. Atunci, în veci n-o va lua pe Purcica de soție. Dar jur că nici Florina nu-i va fi soție. Nu te poți căsători cu o pasăre moartă!”

Se ridică fără-ntârziere și îl căută pe Vânător...”

Niciodată nu reușise Bunicul Nicolae să citească atât de mult timp fără să fie întrerupt. Dar dis-de-diminează sunt treji doar ciobanii și turmele lor; chiar dacă aceasta este și ora vulpilor și a urșilor, aceștia nu vin niciodată pe Vârful Omului.

Este îndeosebi ora la care vânătorii trebuie să execute ordinele primite

de la stăpânii lor. Or, Vânătorul nostru, același care primise ordinul de a o ucide pe Albă-ca-Zăpada, este puțin enervat că întotdeauna primește rolul omului rău. Cu toate că, de această dată, din câte spune Regina, victima desemnată nu este decât o simplă pasăre.

Prin urmare, Vânătorul, de-ndată ce ea se-ntoarce pe călcâie, decide să nu-i mai dea ascultare. Se culcă la loc și adoarme, mulțumit de el însuși și de visele frumoase pe care această hotărâre îi permite în sfârșit să le aibă.

Ursitoarele iau o gustare ușoară în Curtea castelului și, fără să știe de ce, se pomenesc spunând cuvinte care li se par fără cap și coadă, până când își dau seama că vorbesc despre ceea ce s-a petrecut în somn.

Babușca întinde cu voluptate pateu de sturz pe o tartină de pâine neagră:

– Pasăre Albastră cu frișcă e asemeni căpșunilor cu frișcă, dar în loc de căpșuni, luați o Pasăre Albastră...

– Nu merge Pasăre Albastră cu portocale, continuă Carabosa.

– Ca să prepari Pasăre Albastră cu portocale, un ochi pe dos, e nevoie de o pasăre portocalie și de portocale albastre, încă un ochi pe dos.

Ursitoarele izbucnesc în râs văzându-l pe Bunicul Nicolae, care sosește cu o colivie în mână. În colivie se află Pasărea Albastră. Atunci ele se strâng roată și se-mping ca niște prichindele, cântând versuri pentru copii:

Cine-a pus Pasărea-n colivie?

Bunicul, teafără s-o știe.

Ce face ea-n colivie?

Se pune pe lenevie.

De ce e ea-n colivie?

Pisicilor ospăț să fie.

De ce într-o colivie?

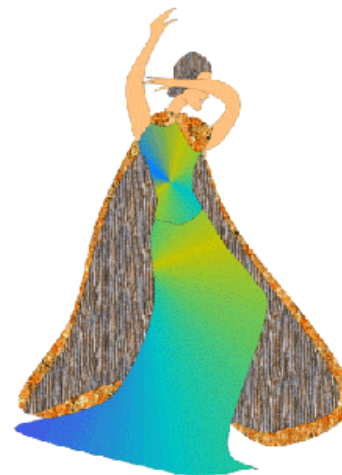
Lupul poate a o speria,

Vânătorii o vâna,

Rechinul o-nfuleca,

Braconierul o-nhăța,

Maștera o mărita.

Cine-a pus Pasărea-n colivie?

Bunicul, teafără s-o știe.

Se aplaudă mulțumite de ele însele și de cântecul lor, apoi se duc să-și termine micul dejun.

Regina îl vede pe Bunicul Nicolae și colivia, și Pasărea Albastră în colivie. Ea bate din picioare și începe să țipe:

– Țsta ce se amestecă? Îmi poartă pică! Tu ai vrut să fiu Mama Vitregă! Atunci lasă-mă să-mi fac treaba!

– Nu eu hotărăsc, se scuză Magicianul, extrem de stingherit de acest acces de furie, ci Povestea. Ascultă ce scrie-n carte:

„Regina o pândi pe Florina și descoperi Pasărea Albastră. Porunci să se pună cuțite ascuțite și pumnale tăioase în arborele unde se cocoța ca să vorbească cu Florina. Când se duse s-o întâlnească pe Florina în noaptea următoare, Pasărea Albastră se răni. Era să moară la rădăcina pomului, dar Magicianul o luă și o salvă...”

Vezi...

„Mama Vitregă, adaugă Bunicul Nicolae reluându-și lectura, hotărî atunci să se descotorosească de Florina...”

Își închide cartea și se adresează din nou Reginei:

– Iacătă, asta-i treaba ta!

Regina respiră adânc de trei ori ca să-și potolească mânia, surprinsă că nu se gândise mai devreme că,

dacă vrea să-și mărite fiica, ar fi mai bine să nu scape de eventualii pretendenți, ci mai degrabă să se descotorosească de fetele mai drăguțe care îi împiedică pe aceștia să acorde interes Purcicăi.

12. FLORINA ÎN FAȚA DESTINULUI

Atunci, ea o cheamă pe Babușca, nașa Purcicăi.

Îi poruncește să-i dea niște poțiuni din căldarea ei, explicându-i ce are de gând să facă.

Vrăjitoarea pleacă să culeagă plante otrăvitoare din pădure, le amestecă cu ingrediente al căror secret ea singură-l cunoaște și îi aduce Reginei o mică fiolă din elixirul morții subite pe care l-a preparat.

Regina face o prăjitură și o duce Florinei. Prințesa, neîncrezătoare, refuză să guste. Pentru a o convinge, Regina o ia afectuos de după gât, îi spune că s-a mai gândit și că acum consimte la căsătoria ei cu Făt-Frumos fiindcă se iubesc, iar dragostea este mai puternică decât toate; îi mai spune că poate să se

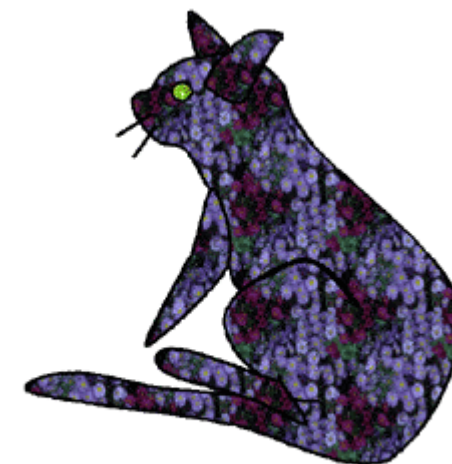
întoarce la castel chiar din această clipă și că nu va mai fi niciodată închisă în turn, bla, bla, bla...

Îmbătută de cuvintele învelite-n miere, Florina se lasă convinsă, mai ales că, înainte s-o însoțească în marea sufragerie de onoare, Regina a dus-o să-și îmbrățișeze tatăl.

Dar abia duce prăjitura la buze, că e cuprinsă de dureri violente în stomac și vărsături. E atât de amețită încât este nevoită să stea în pat trei zile, înainte să se poată ridica, puțin slăbită și palidă.

Regina vine de mai multe ori pe zi să vadă cum se simte:

- Ești prea lacomă, Florina. Mâncărurile delicioase se savurează! Ai mâncat prea repede, ar trebui să știi totuși că asta provoacă indigestii...

Compasiunea ei ascunde însă o mânie profundă:

- Vrăjitoarea asta are să mai audă de mine!

Cu toate acestea, trebuie să mai aștepte încă trei zile, căci Babușca, prudentă, a plecat la un congres de formare profesională, unde ea socoate că le va întreba pe colegile ei cum să iasă din această încurcătură, ca

să nu-și piardă buna reputație de vrăjitoare.

Când se întoarce și primește vizita Reginei, îi turuie răspunsul pe care l-a învățat pe de rost:

- Otrava a fost prea puternică pentru ea. Nu a păstrat-o timp suficient ca să-și poată face efectul...

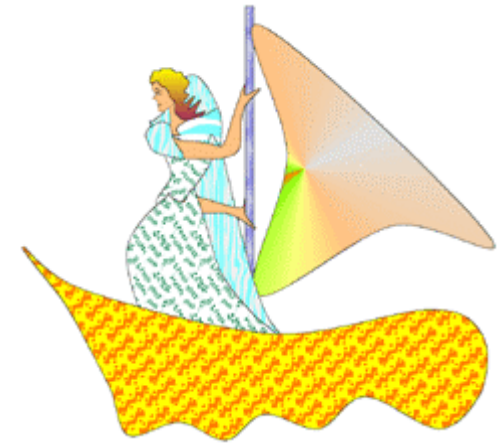
Dar nu-ți pierde speranța, Mamă Vitregă. Există o otravă mult mai veninoasă decât cea din căldarea mea: fii insuportabilă, cea mai insuportabilă dintre cele mai insuportabile. Asta nu trebuie să fie prea greu pentru tine...

Florina are s-o ia la sănătoasa mâncând pământul. La fel și bărbatul tău. Dar vei găsi tu o cale să-l reții. Spune-i că vrei să-i încredințezi un secret. Se va năpusti asupra ta. Atunci, fără ca el să bage de seamă, izgonește-i fiica!

Zis și făcut.

Florina, care se plimbă cu tatăl ei, Regele, se pomenește dintr-odată singură, într-o barcă purtată de valuri, pe întinsa Mare Neagră... Regele, distrat ca întotdeauna, continuă conversația cu soția lui, fără să fi luat seama la dispariția Florinei...

Mihai a visat dintotdeauna să meargă cu părinții pe o plajă, ca să vadă de-adevăratelea valurile de spumă care îi atrag atenția pe ecranul singurului post de televiziune din sat, când trece prin fața cafenelei jupânesei Alexandra.

Dar, văzând cu câtă forță este izbită barca fragilă, descoperă că până la urmă preferă de o sută de ori pajiștea lui și iarba vălurind în bătaia vântului...

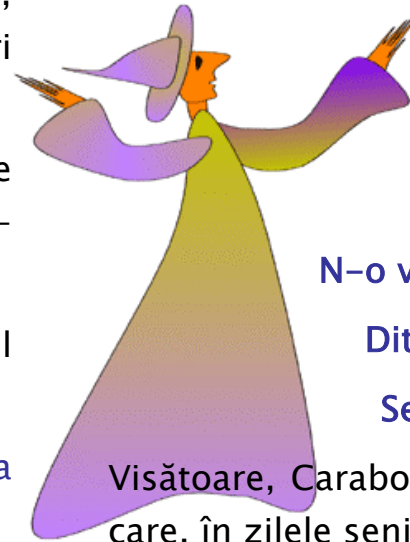
Țuțu nu e de acord, căci îi place nespus să se bălăcească în apa râului, și i se pare că Florina e într-adevăr norocoasă că are atâta apă doar pentru ea!

Ursitoarele, ca de obicei, comentează evenimentul zilei:

- Sărăcuța de Florina, începe Carabosa, ei căreia i-a fost mereu frică de orice!
- Un ochi pe dos, ce se va alege de ea? continuă Marinela Mica.
- Ea care s-ar îneca și-ntr-un pahar cu apă, insistă Surdela.
- Dacă apucă pe calea cea bună, vorbește acum Carabosa, va găsi Insula Așteptării.

Și, la fel ca de dimineață, când Bunicul Nicolae a adus Pasărea Albastră, se învârtesc cântând:

Șapte mile la nord,

**Trei leghe la est,
Șapte leghe la sud,
Trei mile la vest,
Delfini, înotătoare
N-o vor prinde la strâmtoare,
Ditamai rechin smintitul
Se dă în lături, pățitul.**

Visătoare, Carabosa privește spre pădurea dincolo de care, în zilele senine, se poate zări marea:

- Are șanse de reușită, asta-i sigur. Dacă ar fi după mine, aș ajuta-o cu dragă inimă. Dar ca să nu săriți cu gura la mine, să se descurce singură, cum va putea.

Ursitoarele se întorc la masa lor, unde tocmai li s-au servit ceai și biscuiți delicioși, precum și o nemaipomenită dulceață de trandafiri...

Bunicul Nicolae stă gânditor pe pragul ușii, întrebându-se cum se vor termina toate astea. Motanul Negru e tolănit pe pervazul unei ferestre și nu-și părăsește somnul dulce, mângâiat de razele

calde ale soarelui, decât ca să meargă să se îndoape la bucătăria regală, unde s-a împrietenit cu bucătăreasa...

Regele și Regina se plimbă braț la braț în parc. Purcica se plictisește de când a plecat Florina, și din când în când vine să dea câteva grăunțe de mac acestei păsări ciudate care îi amintește, nu știe de ce, de acel prinț frumos care venise, cu mult timp în urmă, la Curte, și refuzase s-o ia de soție.

Nici măcar poveștile pe care i le spune uneori nașa ei, Babușca, nu reușesc să-i alunge plictiseala.

Așa că merge adesea să tragă un pui de somn lângă motan, pe care nu îndrăznește să-l mângâie, de frică să nu fie zgâriată, ceea ce ar face-o și mai urâtă...

Cât despre Nebunii Regelui, aceștia au început o partidă de șah care îi absoarbe în așa măsură încât uită de orice altceva. De altfel, la ce bun să te sinchisești de ceva ce nu poți schimba?

La urma urmelor, în afară că fac pe clovnii, nu au prea mare putere la Curtea Regelui Petru.

Barca Florinei eșuează în apropiere de Strâmtoarea Dardanele, pe plaja de nisip a Insulei Așteptării, o insulă așa de mică, încât nu apare pe nici o hartă.

Pe pajiște aproape s-a făcut vară. Oile și mieii se-ngrămădesc în puținele locuri umbrite.

Țuțu se-ntinde leneș în iarba care a căpătat nuanțe arămii deși e doldora de flori, și își delectează nasul cu mireasma care aduce deja a fân cosit.

În această somnolență generală se aude deodată un râset cristalin.

13. DA, E TOT EA!

Micuța Scufiță Roșie, care își duce viața fără a se preocupa de cele ale familiilor regale din lumea-ntreagă, prea complicate pentru gustul ei, apare iarăși, având în mână o sticlă goală de Murfatlar Muscat Otonel.

Nu știe cui să se adreseze din toți acești oameni nemișcați și absorbiți, așa că anunță în gura mare, ca să audă toată lumea:

- Eu și lupul ne-am ospătat strașnic! Ce mai petrecăreț! Și ce mai poftă de mâncare! Și bea cât șapte! Atâta a băut, că nu și-a mai găsit drumul spre casă, așa că i-am dat cheia bunicii.

la te uită, nu-l mai aud... Pesemne a adormit... O să mă duc îndată să văd ce mai face.”

Pune sticla goală în lădița special prevăzută pentru așa ceva într-un colț al verandei. Cineva o va duce mâine înapoi la băcănia din sat.

Ea n-are timp, sau, mai degrabă, n-are chef.

Apoi face turul asistenței, ca să se asigure că a fost ascultată. Zărește colivia și Pasărea Albastră în colivie. Se apropie de ea urmată de Nebunul cu toba, care își

părăsește cu regret partenerul de joc. Îi este teamă ca nu cumva aiurita asta, în zăpăceala ei, să deschidă colivia...

- O, ce pasăre frumoasă! Ce tristă e!

Apoi, ca un mic vârtej stacojiu, dispare fugind în pădure. Nebunul cu toba, căruia i se alătură într-o clipă Nebunul cu clopoței, privește cu mare atenție Pasărea Albastră și se năpustește asupra Bunicului Nicolae:

- Bunicule Nicolae, Bunicule Nicolae, Făt-Frumos se plictisește în colivie!

- Știu, știu, răspunde

Magicianul uitându-se la ceas, dar destinul trebuie să se-mplinească, și pentru asta e nevoie de timp...

Pentru a fi cu sufletul împăcat, își consultă ceasul și cartea:

- A, tocmai i-a sosit sorocul... Să vedem ce trebuie să se întâmple... O, ca să vezi! Trebuie s-o caut pe Vrăjitoare! Ah, de-aș putea s-o evit!... Nu, imposibil! În Poveste, o întâlnesc... Bine, dacă trebuie...

14. TOCMEALA BUNICULUI NICOLAE

Babușca, văzându-l că ezită, se năpustește asupra lui:

- Știi foarte bine că n-ai puterea de a desface farmecele pe care i le-am făcut lui Făt-Frumos!
- Știu, Vrăjitoareo, știu, și nu-ți port pică... Dar vezi și tu, el în colivie, ea pe insulă, batem pasul pe loc. Așadar, ce propui?
- Așteaptă, mă gândesc...

Face de trei ori șapte pași înapoi, de teamă ca Bunicul Nicolae să nu-i audă gândurile. Ea pe insulă? Asta nu-i tocmai rău... La urma urmei, Purcica e fina ei... El în colivie? Dacă vrea ca el s-o ia pe Purcica de nevastă, trebuie să-i dea drumul, și să-l facă om la loc...

Se-ntoarce la Magician:

- Îi dau înfățișare omenească și îi las trei zile ca să se-nsoare cu singura prințesă care rămâne. Dacă o ia de soție, va deveni din nou Prinț. Dacă n-o ia de soție, va deveni din nou Pasăre Albastră. Pentru totdeauna.

Bunicul Nicolae, părându-i-se că trei zile e cam puțin pentru a o aduce pe Florina, îi zâmbește larg Babușcăi:

- Iată, Vrăjitoareo, o propunere interesantă... Dar n-ai putea să-mi acorzi treisprezece zile?
- Lacom te-ai făcut, dintr-odată! Trei zile am spus, trei zile rămâne!
- Unsprezece zile?
- Patru zile!
- Patru, enunță Bunicul Nicolae cu un ton batjocoritor, patru nu e o cifră magică!
- Ai dreptate! Cifra magică e șapte!
- Fie șapte zile! jubilează Bunicul Nicolae.

- N-am zis șapte zile! ripostează Babușca.

- Ba ai zis! răspunde sec Bunicul Nicolae.

Babușca se uită la ursitoare, care o fixează cu un aer dezaprobat.

- Ei, dragele mele, vedeți bine că Bunicul Nicolae a trișat: n-am zis șapte zile, am zis doar că cifra magică e șapte!

- Ce importanță are, un ochi pe față? Doar știi că rostirea unei cifre magice ne obligă...

Vrăjitoarea e furioasă, pe de-o parte pentru că nu s-a gândit la ce spune, pe de altă parte pentru că martorii scenei dovedesc atât de puțină memorie sau atâta rea-credință:

- Dar vă asigur că n-am zis șapte zile! Spune-le tu, Bunicule Nicolae!

- Haida-de, Vrăjitoareo, dar despre ce vorbeam, dacă nu de zilele pe care mi le dai ca s-o aduc înapoi pe Florina?

Atunci, de ce altceva ar fi putut fi vorba?

- Asta așa-i, rânjește Surdela. Și dacă nu-s șapte zile, sunt șapte ce?

- Doar n-or fi Cei Șapte Pitici, nu apar în Povestea asta! pufnește în răs Carabosa. Așadar, șapte ce, Babușca?

Babușca tace, negăsind răspuns.

- Bine, reia Bunicul Nicolae, care s-a dus să-și consulte cartea. Într-adevăr, în Poveste, Vrăjitoarea îi dă Magicianului șapte zile. După cum vezi, n-ai de ales!

Babușca acceptă cu părere de rău cele șapte zile pe care le-a câștigat Bunicul Nicolae, cu complicitatea celorlalte ursitoare și a cărții, dar i se pare că târguiala n-a fost tocmai cinstită... Dar, asta e! Ce-are de pierdut?

15. MOTANUL NEGRU SE TREZEȘTE

- E cam puțin, își spune Bunicul Nicolae, șapte zile ca s-o aduc înapoi pe Florina. Nu există nici un vas în regat, iar eu nu știu să înot... cine va putea să m-ajute?

- Eu, bineînțeles!

Cuvintele sunt ale Motanului Negru, care sare pe pervazul ferestrei și se proțăpește hotărât în fața Magicianului. Bunicul Nicolae nu-și crede urechilor:

- Tu? Un motan? Știi tu să înoți? Nu ți-e frică de apă?

- Înot, ca toate pisicile, și chiar îmi place! Nu trebuie să dai crezare tuturor zvonurilor care ne vorbesc de rău!

Nebunul cu clopoței a aruncat pe furiș o privire în carte, și printr-un dublu salt mortal se postează în fața Magicianului:

- În Poveste, el e cel care se duce după Florina.

De astă dată e rândul Nebunului cu toba să nu-și creadă ochilor că celuilalt i-a reușit, din prima, dublul salt care lui i-a luat trei ani până să-l învețe. Puțin ofensat, merge să verifice în carte:

- Da, într-adevăr, el e cel care se duce după Florina.

Bunicul Nicolae preferă să fie sută la sută sigur și își consultă cartea cea mare:

- Mda? Da, într-adevăr, el e. Hotărât lucru, este mai bine să citesc, astfel am evita orice greșală, ceea ce, de altfel, în împrejurarea de față, nu ne putem permite:

„După ce-și termină proviziile, Florina fu nevoită să se hrănească cu fructe sălbatice și cu scoici...”

Ursitoarele, pe care în mod normal nimic nu le uimește, nu-și mai revin:

- Face bine la sănătate, spune una.
- În ceea ce mă privește, eu n-am încredere în mâncarea biologică, zice alta.
- Din cauza asta ne-mbolnăvim, un ochi pe dos, un ochi pe față, subliniază Marinela Mica.
- Fructele de soc nu sunt bune decât pentru dulceață. Un kilogram de fructe, un kilogram de zahăr.
- Iar pentru *paella*, scoicile nu sunt de-ajuns. Mai e nevoie în plus de pui și de șofran.
- Ce-i asta, *paella*? Un ochi pe față... N-am auzit niciodată de așa ceva.
- Am mâncat în timpul unui congres de vrăjitorie din Spania. Este delicios.
- Atunci trebuie să-mi dai rețeta...

Carabosa privește în direcția Insulei, dincolo de ceea ce poate vedea cu ochii, dar poate vedea cu sufletul, și, fiind cea mai sensibilă, după cum am văzut deja, pur și simplu izbucnește în lacrimi:

- Ce slăbuță mai e! Și ce tristețe adâncă se citește pe bietu-i chip! Sunt sigură că nici măcar nu știe să gătească și că mănâncă te miri ce, fără să fiarbă măcar mâncarea!

Toată lumea e consternată; ca să înveselească puțin atmosfera, Babușca profită de situație și stropește Pasărea Albastră cu un norișor care, atunci când se împrăștie, îi redă lui Făt-Frumos înfățișarea.

Abia apucă ei să se bucure, că un alt norișor îl transformă pe Făt-Frumos într-o figurină din acelea care se învârtesc în cutiile muzicale. Va anunța astfel trecerea de la o zi la alta, până în momentul în care va accepta s-o ia pe Purcica de soție, căci Babușca nu vrea cu nici un chip să-și asume riscul unei noi evadări...

Iar Purcica, după bunu-i obicei, fuge să se ascundă în fustele mamei și să se smiorcăie, dar Regina o duce, fără să accepte nici cea mai mică împotrivire, înapoi lângă noul ei logodnic.

Atunci, ca nu cumva să strice totul, un alt norișor o transformă și pe ea în figurină și, măcar în aparență, Făt-Frumos și Purcica se regăsesc, ținându-se unul lângă altul, pe soclul unei cutii muzicale autentice...

Cu toate acestea, ea garantează că tinerii vor redeveni ei înșiși îndată ce se vor fi scurs cele șapte zile sau chiar mai devreme, dacă Făt-Frumos acceptă s-o ia pe Purcica de soție.

Pe pajiștea de pe Vârful Omului nu mai e nimeni, căci Mihai și-a mânat turma înapoi în sat.

Duminică va fi în Prislop mare sărbătoare și el a promis că va cânta la nai, acompaniind astfel dansul pe care îl vor prezenta copiii de școală.

Nu-l prea trage inima să-i lase pe Făt-Frumos, Purcica, Florina și bravul motan într-o situație atât de dificilă, dar este obligat să-și țină promisiunea.

În plus, e sigur că Bunicul Nicolae le va purta de grijă.

Sărbătoarea din Prislop e peste trei zile, așa că se va întoarce înainte ca zilele acordate de Vrăjitoare să fi trecut.

Înainte să plece, a cântat la nai o melodie pentru a-l convinge pe Făt-Frumos să nu se dea bătut și pentru a-l încuraja pe Motanul Negru în lunga traversare care-l așteaptă...

Mai mult ca sigur că l-au auzit, căci naiul este un instrument magic și sunetele lui străbat agale drumeagurile ierboase care duc la Ciocănești.

Singurul său regret este acela de a nu-și fi putut lua rămas bun de la Bunicul Nicolae, care rămâne de negăsit...

De fapt, Magicianul nu e prea departe. Cutreieră castelul cu un mare sac în mână, pentru a aduna tot ce i-ar putea fi de folos Motanului Negru în misiunea sa.

Îndeasă în sac alimente bogate în calorii, un prosop de baie foarte pufos și mai ales un briceag, care îi va prinde cât se poate de bine la fabricarea unei plute, pentru cazul în care barca Florinei va fi imposibil de folosit, și alte lucruri despre care nu suflă nimănui o vorbă...

16. INSULA AȘTEPTĂRII

De fiecare dată când orologiul castelului anunță o nouă oră, Vrăjitoarea își lasă prietenele și se postează, bătoasă și semeță, dinaintea lui Făt-Frumos și a Purcicai:

– Așadar, Făt-Frumos, binevoiești s-o iei pe Purcica de soție?

În vreme ce Purcica dă afirmativ din cap iar Făt-Frumos și-l mișcă pe-al său de la dreapta la stânga, apoi de la stânga la dreapta în semn de refuz, căci deocamdată nu pot vorbi nici unul, nici altul, o melodioară stridentă și pițigăiată iese din cutia muzicală și cele două figurine ale noastre se învârtesc făcând gesturi sacadate cu brațele și capul, după care rămân nemișcate una lângă alta.

Bunicul Nicolae profită de absența lui Mihai și a turmei sale pentru a-și îmbrăca veșmintele de grădinar și pentru a-și îndeplini rolul de Magician al pajiștii. Udă florile și iarba pentru ca fânul de iarna aceasta să fie bun, culege merele prea mici și scofâlcite pentru ca celelalte să poată crește mai bine.

Și mai profită de liniștea regăsită, cel puțin pentru încă câteva zile, pentru a cânta în gura mare, sperând că ecoul cântecului său va ajunge până la Motanul Negru și îi va da curajul de a-și îndeplini anevoioasa misiune.

Seara își prepară o omletă din sparanghel sălbatic, stropită cu un deget de rouă. Ghiftuit, adoarme cu gândul la sarcinile de grădinărit de a doua zi și își imaginează privirea uimită a lui Mihai când se va-ntoarce și va găsi pajiștea la fel de frumoasă ca primăvara.

Și, în răstimpul tuturor acestor ore care se scurg ritmate de cutia muzicală, Motanul Negru înoată în valurile Mării Negre. Sacul pe care i l-a dat Bunicul Nicolae e greu și îl face să încetinească considerabil, dar Magicianul l-a povățuit să aibă grijă de el ca de ochii din cap, până în clipa în care va ajunge pe insulă, așa că rabdă în tăcere. În plus, are acolo niște biscuiți delicioși cu vitamine, cu aromă de pui și iepure, care îi întremează puterile.

Fără doar și poate că nu e prea amuzant să înoți singur, cât vezi cu ochii-n jur numai apă, fără să-ntâlnești nici urmă de vapor, nici urmă de pești.

Valurile lasă locul altor valuri, fie în talazuri netede și unduitoare, fie acoperite de o creastă de spumă care îi udă mustățile, ceea ce e cât se poate de neplăcut...

Dar el încearcă să treacă cu vederea toate aceste mici detalii, pentru a ține seama la traseu, căci nu-și dorește câtuși de puțin să dea nas în nas cu Ditamai Rechin Smintitul care, din fericire, își petrece vacanța de vară în largul Strâmtorii Gibraltar, împreună cu vărul său, Rechinul Alb al Oceanului.

La capătul a trei zile lungi, la câteva ore bune după ce savurase și ultimul biscuit, zărește în sfârșit Insula Așteptării, și Motanul Negru găsește cu mare ușurință

un loc unde să se cațere pe țârm, o plajă îmbietoare cu nisip rozaliu, mărginită de dune care o feresc de vânt.

E ud learcă și nu mai aduce a nimic, cu firele lungi de păr lipite de corpul slăbit, mustățile încâlcite și ochii pe jumătate închiși de oboseală.

Până și un cotoi vagabond, scandalagiu și hămesit ar părea mai atrăgător decât el.

Își târăște sacul, de bine, de rău, sub un tufiș, după ce l-a ridicat peste dune, și își lasă răgazul unei scurte sieste la umbră, înainte de-a se apuca s-o caute pe Florina, căci n-a dormit de trei zile. Ascunde cu grijă sacul sub rămuriș, apoi se face covrig și adoarme în nici câteva secunde, fără ca măcar să mai toarcă alintător...

Florina nu a aflat de sosirea lui, căci e singură pe această insulă pe care a explorat-o dintr-un capăt în altul și pe care o știe și cu ochii închiși. Se plimbă sau mai degrabă rătăcește pe cărările lăsate de trecerile ei succesive, gândindu-se la plictiseala care o cuprinde cu fiecare zi tot mai mult:

„Dacă ar veni cineva, fie și-un animal, insula n-ar mai fi așa de tristă. Robinson Crusoe a avut mare noroc că

l-a găsit pe Vineri. Dar eu, eu nu prea am!” se gândește ea îndreptându-se spre plajă¹.

În fiecare dimineață merge să vadă dacă nu cumva, în sfârșit, se apropie vreun vas de țärm...

Însă n-ar prea crede, căci, în afară de valuri, nimic nu se arată la orizont. Își ține privirile ațintite și asupra cerului, sperând că o pasăre va zbura până la insula ei și îi va aduce vești despre Făt-Frumos, despre care nu mai știe nimic de când l-a ridicat Bunicul Nicolae, rănit și inconștient, de lângă turn.

Astăzi este duminică. La Pasul Prislop petrecerea e în toi. Regele și Regina plănuiesc o partidă de crochet, iar Nebunii una de șah. Ursitoarele își beau ceaiul mâncând cozonac. Din oră în oră, Făt-Frumos și Purcica fac turul cutiei muzicale, Bunicul Nicolae scrutează orizontul cu luneta Surdelei, iar micuța Scufiță Roșie, care-și bate joc de toate astea, prepară,

---

¹ În romanul lui Daniel Defoe, Robinson Crusoe se trezește singur pe o insulă pustie. E cuprins de disperare. Dar, într-o bună zi, se întâlnește cu un băștinaș pe care îl numește Vineri, după ziua săptămânii în care l-a întâlnit. Această întâlnire îl ajută să nu înnebunească.

acasă la bunica ei, un ceai de plante de pădure pentru lupul care, fiindcă a băut prea mult vin de Murfatlar și prea multă țuică, are o durere crâncenă de cap...

Florina îl zărește pe Motanul Negru, adormit sub tufișul lui, în apropiere de cărarea care duce la plajă. Cum i s-a uscat blana, și-a recăpătat înfățișarea mândră. Ea se apropie încetisor, ca să nu-l trezească, și îl mângâie blând.

Dar, după un timp, începând din nou să se plictisească, îi gădilă mustățile, ca să-l facă să-și deschidă ochii, ceea ce de altfel el nu întârzie să facă...

Motanul Negru se trezește chiar în momentul în care sună prima notă a primului dans de la Pasul Prislop.

Hora zboară din munte în munte, cu ecouri care o amplifică, o îmbogățesc cu triluri vesele care, în drumul lor, îi cheamă pe oameni afară din case pentru a se prinde de mâini și pentru a dansa. Hora aleargă, din mână în mână, din picior în picior și ajunge până la Vârful Omu. Atunci și locuitorii castelului se învârt și fac piruete.

Se rotesc chiar și Făt-Frumos și Purcica, pe soclul cutiei lor muzicale, în timp ce Vrăjitoarea, care dansează cu Carabosa, a uitat de orologiul castelului care bate de douăsprezece ori, anunțând amiaza...

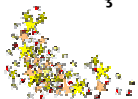
Cu toate acestea, Făt-Frumos continuă să dea viguros din cap pentru a refuza, încă o dată, să se însoare cu Purcica.

Energia lui se transmite cutiei muzicale care, dintr-odată, amuțește de uimire.

Resortul acesteia le aduce brusc pe cele două figurine în poziția lor inițială.

Purcica de-abia are timp să-și încline gâtul pentru a spune da la întrebarea care nici măcar nu i-a fost pusă.

La Prislop, Mihai a luat-o de mână pe Raluca, fiica cea mai drăguță a Cârlibabei. Ea poartă o rochie brodată cu motivele care împodobesc și podul din sat. Părul îi este pe jumătate ascuns de un batic înnodat grațios la ceafă.

În clipa în care a prins-o de mână, pentru prima dată în viața lui Mihai a uitat de sat, de oi, de Țuțu și chiar de castelul din Pădurea cea Mare. Nu mai are ochi decât pentru ea și dintr-odată își dă seama că nu demult a împlinit optsprezece ani și că, probabil, ar fi timpul să se gândească să întemeieze o familie...

Raluca, care are șaisprezece ani, se gândește și ea că acest tânăr păstor, foarte sfios în frumosul său costum

tradițional, îi place mult, dar că ar avea nevoie de timp să se cunoască mai bine. Atunci ea îi vorbește, îi pune întrebări, îl face să povestească despre el, despre ce îi place. Sub acest potop de întrebări, Mihai își amintește de castel și de nefericitul de Făt-Frumos, și îi povestește Ralucăi tot ce a văzut; îi vorbește de asemenea despre Bunicul Nicolae.

Raluca e foarte emoționată; îl întreabă dacă ar putea să-l însoțească când va urca pe pășune. El acceptă cu înflăcărare, dar ea îi spune că trebuie să ceară mai întâi voie părinților, că ar fi bine ca ei să știe unde merge, și cu cine, ceea ce Mihai acceptă cu tot atâta înflăcărare...

Pe Insula Așteptării, Motanul Negru ar vrea să se mai prefacă că doarme, pentru a se bucura încă puțin de mângâierile acestei mâini gingașe, dar, când Florina îi gâdilă mustățile, îi vine cumplit să strănute, așa că preferă să deschidă ochii.

Se întinde leneș, apoi își freacă boticul de picioarele Prințesei, care începe iarăși să-l mângâie:

- Ce frumos ești, pisoiașule. Dacă-ai ști ce mă mai plictisesc aici... Dar ești aici și asta e nemaipomenit! apoi, regăsindu-și originile de moralitate îndoielnică, ești super, dragul meu, mișto!

Neglijând faptul că nu e tocmai potrivit ca o prințesă să țină un astfel de discurs și că el nu mai e pisoi de multișor, Motanul Negru își face toaleta cu grijă, trecându-și de mai multe ori lăbuța prin spatele urechilor, ceea ce îi dă pretextul de a o observa pe

Florina. În ciuda nasului plin de praf și a hainelor zdrențuite, este strălucitoare, deși obrajii îi sunt cam supti și brațele puțin prea slabe... Însă piciorușele goale, chiar și așa acoperite de noroi cum sunt, îi dau un farmec înduioșător.

Dacă nu era logodnica lui Făt-Frumos și dacă el nu se afla acolo în misiune oficială, Motanul s-ar pune fără doar și poate în rândul pretendenților.

Dar, în fața întregii Curți, și-a luat angajamentul de a o aduce pe

Florina pentru a se căsători cu Făt-Frumos. Ce păcat! Își zbârlește firele de păr, stâlcite de sarea Mării Negre. În cele din urmă, se consideră prezentabil:

- Florina, ai ceva de mâncare? Mi-e o foame de lup!
- Mai am câteva fructe de ienupăr și niște scoici pe care le-am pescuit azi dimineață. Dar... Vorbești?
- Vorbesc așa cum fac toate pisicile și nu sufăr ienupărul! Iar în ceea ce privește fructele de mare, cu toate cochiliile și carapacele lor, mori de foame înainte să reușești să le mănânci!
- De unde vii?

- Bunicul Nicolae m-a trimis... Visez pui fripți, chiftele, sarmale, mititei, ciorbă de burtă cu niște borș acrișor și multă smântână...

- Aici nu-i Hanul Celor Trei Purceluși!

- Țsta nu e un motiv să te hrănești ca un animal. Așteaptă, rezolv asta imediat...

Motanul Negru își vâra lăbuța în sacul Bunicului Nicolae și scoate de acolo o tigaie și o cutie de chibrituri.

În timp ce Florina aduce scoicile pe care le-a pescuit, el face un foc mare, având grijă să-l împrejmuiască cu bolovani. Apoi pregătește mici frigărui adăugând usturoi sălbatic.

De când e pe lume n-a mâncat ceva atât de gustos!

Florinei nu-i prea place usturoiul, dar nu îndrăznește să spună, așa de frică îi e ca motanul, jignit fiind, să n-o lase baltă.

De fapt, nu e mai rău decât moluștele crude cu care a fost nevoită să se hrănească până atunci. Prin urmare își dă toată silința să-și mănânce toate frigăruile...

- Mai mare dragul să te văd mâncând așa, micuța mea Florina! În curând vei fi suficient de frumoasă și de durdulie ca să te căsătorești cu Făt-Frumos, care te așteaptă la castel... Dar nu poți merge îmbrăcată în

halul ăsta! Nu te poți prezenta în fața lui în hainele astea murdare și jerpelite!

Își vâra botul în sac și scoate mantia Reginei din Saba, de culoarea lunii, cea mai frumoasă mantie care a fost vreodată țesută în cele trei provincii ale României; apoi scoate panglica de mătase a Albei-ca-Zăpada, de culoarea soarelui, care, pe cinstea mea, va servi drept o minunată diademă și va prinde cu eleganță părul ciufulit al Prințesei.

Pantofii Cenușăresei, de culoarea timpului ce trece, nu vor lăsa să i se vadă noroiul de pe picioare, până când va apuca să facă un duș la castel. Florina, veselă nevoie mare, îmbracă minunatele veșminte și începe să danseze, ca să se vadă scânteierile prețioaselor țesături:

- Ești perfectă! Sunt veșminte demne de viitoarea regină a Pădurii celei Mari. Ce frumoasă ești! Ce regină bună vei fi! Ce frumoasă nuntă vom avea! Totuși, mi se pare că ceva lipsește... Dar, bineînțeles, nu ai voal! Așteaptă! Îți găsesc eu!

Scotocește prin tot sacul fără să găsească nimic, ceea ce este de-nțeles, căci voalul de mireasă a rămas la castel.

Chiar atunci, la castel, în timp ce toți dansează hora, Carabosa, care dansează acum cu Bunicul Nicolae, se îngrijorează în privința Florinei și a Motanului Negru. Bunicul Nicolae o liniștește și îi explică că vor sosi în curând, și că Florina va fi gata de nuntă:

- M-aș mira, murmură Carabosa.
- Și de ce, mă rog?
- Voalul de mireasă e pe capul Purcicăi.
- Ce-o să ne facem? întrebă consternat Bunicul Nicolae. Nu-mi stă-n putere să-l expediez acolo. Nu știu să înot, puterile mele încetează la marginea Pădurii celei Mari iar Poșta e închisă...
- Dacă-mi dai voie să mă amestec într-o poveste care nu mă privește, poate aș reuși să te-ajut...
- Bineînțeles, draga mea Carabosa. Dar nu văd cum... M-am gândit la pulberea de stele, dar n-are cum ieși din Pădure, iar Insula Așteptării e prea departe.

- Dacă-ți zic că am o soluție înseamnă că am una! Mă jignești teribil!

- Nu te supăra, știi bine că am încredere în tine, dar mi-ar fi plăcut să ghicesc...

- Bine, te iert. Dar să ne grăbim! Nu mai e mult până sosesc cei doi hoinari ai noștri.

Carabosa se alătură Marinelei Mica, care s-a apucat iar de tricotat, căci, hotărât lucru, aceste dansuri îndrăcite nu mai sunt de ea.

Îi explică cum stau lucrurile și îi cere un fir de lână, precizându-i lungimea exactă.

Marinela Mica taie un fir urmând instrucțiunile prietenei sale. Cum Vrăjitoarea este și acum prinsă în dans, Carabosa se îndreaptă cu pași hotărâți spre Purcica, îi smulge voalul de mireasă și îl leagă de firul de lână neagră care, de plăcere sau de emoție, se face albă.

Apoi, regăsindu-și gesturile copilăriei, azvârle voalul spre cer, asemenea unui zmeu.

Vântul Siberiei, domolit de soarele verii, ridică dantela mătăsoasă și o poartă spre înălțimi. Carabosa dă drumul firului de lână, căci Vântul Siberiei i-a promis să-l ducă taman până în Insula Așteptării...

Într-atât e de fericit Vântul Siberiei că are și altceva de făcut pe lângă că îngheață lacurile și râurile în lunile de iarnă, încât, cât ai zice pește, voalul se

așează pe capul Florinei, aidoma unui fluture care se lasă pe-o floare.

Motanul Negru și Florina îi mulțumesc, lucru cu care Vântul nu e deloc obișnuit. De obicei, în bisericile de la țară, sătenii petrec o grămadă de timp rugându-se ca el să plece departe de ei.

E pentru prima dată că-i mulțumește cineva, așa că e zăpăcit din cale-afară. Dintr-odată, în loc să sufle dinspre nord spre sud, începe a sufla dinspre sud spre nord, împingând astfel spre România barca în care s-au așezat Florina și Motanul Negru.

17. A ȘAPTEA ZI

Petrecerea din Prislop s-a terminat. Raluca, căreia i s-a dat voie să-l însoțească pe Mihai, este pe pajiște. Oile, și mai ales mieluții o adoptă imediat, căci se joacă cu ei cântând melodii vesele care îi umplu de plăcere și de energie.

La început, Țuțu o privește pieziș și e gata să-și arate colții pentru a o alunga pe această intrusă care îi fură mângâierile lui Mihai. Dar Raluca dovedește o nesfârșită răbdare și blândețe și-l îndoapă cu gustări delicioase pe care le pregătește special pentru el. Prin urmare, sfârșește prin a-l îmblânzi și ei devin, în mai puțin de o zi, cei mai buni prieteni din lume.

Marele Orologiu al castelului, în ciuda celor câteva secunde pe care reușește, cu fiecare oră care trece, să le șterpească timpului, trebuie totuși să se resemneze și să sune cea de-a o sută șaiszeci și opta oră a figurinelor.

Vrăjitoarea tresare, având impresia certă că a pierdut o parte din film, după care se proțăpește dinaintea lui Făt-Frumos:

- Făt-Frumos, e ultima ta șansă! Te-ai hotărât să te-nsori cu Purcica? Te previn că, dacă te-ncăpățânezi să refuzi, pe loc te faci iar Pasăre Albastră, de data asta pe vecie!

Făt-Frumos ezită o secundă. Asta nu-i viață, să fii pasăre.

Și asta fără a ține seama că oamenii nu suferă să fie guvernați de-un animal, fie el și rege... Astfel că se hotărăște cu mare părere de rău:

- Da, Vrăjitoareo, accept să mă-nsor, din moment ce n-am de ales!

- Mă bucur că ți-a venit în sfârșit mintea la cap. Asta te va scuti de-o mulțime de neplăceri! Cheamă-l pe Bunicul Nicolae, ca să reluăm ceremonia de unde am lăsat-o.

Bunicul Nicolae se apropie târându-și picioarele. Nu-și găsește nicicum Codul Civil, într-atâta e de mâhnit.

Făt-Frumos își ține privirile plecate, trist și resemnat.

Purcica se bâțâie toată de bucurie, nevenindu-i a crede că-n sfârșit îi surâde norocul.

Ursitoarele s-au oprit din pâlăvrăgit și nu se mai ating de ceaiul care începe a se răci.

Nebunii încremenesc în fața jocului de șah.

În cel mai înalt turn al castelului, Regele înșiră mărgăritare.

Regina se machiază în fața oglinzii pentru a șterge urmele timpului ce trece.

Pe pajiște, Raluca se cuibărește lângă Mihai, atât de tristă i se pare această poveste. Oile și mieii încetează să mai pască. Țuțu o zbughește într-un du-te-vino interminabil pe pajiște, încercând să-și ascundă neliniștea.

18. ÎNTOARCEREA MOTANULUI NEGRU

Și unde nu se pornește-o vijelie năprasnică și, într-un vârtej, Vântul Siberiei îi lasă jos, în fața lui Făt-Frumos, pe Motanul Negru și pe Florina, fără să li se fi clintit nici măcar un fir de păr din cap, înainte de a-și continua drumul spre Asia, unde va trebui să înceapă să sufle din nou în sensul bun.

- Făt-Frumos, de-acu-nainte, jubilează Motanul Negru, nimic nu te-oprește s-o iei pe Florina de soție!

Vrăjitoarea țâșnește ca din pușcă, asistența rămâne-ncremenită, suspendată scurgerii timpului și conflictului pe care-l presimte:

- De mine nu ții seama, Motanule, oricine-ai fi?
- N-am semnat nici un pact cu tine, Vrăjitoare, jurămintele Bunicului Nicolae nu mă obligă la nimic!

- Dat fiind că e așa,

Mâță de pământ și scrum,

Prin ploaie, vânt, foc și fum,

Pulbere te fac acum!

- Căci, dacă-n vrăji ne-om măsura,
Pe firea-ntreagă jur a te-nfrunta.

Dar află că de pierzi, cu viața vei plăti,

Povestea asta toată pe loc se va sfârși. Așa să fie a fi!

Ca împinși de o nevăzută forță exterioară, toți se instalează formând un cerc magic în mijlocul căruia se pun față-n față cei doi adversari, în vreme ce, pe pajiște, oile, mieii și Țuțu se bulucesc în spatele lui Mihai și al Ralucăi. Cei doi tineri se țin strâns de mână,

obraz lângă obraz, cu ochii ațintiți asupra poieniței castelului.

În zare, dincolo de copaci, tobe îndepărtate bat tăcerea pe care o va rupe Vrăjitoarea:

„Pe Eol, zeul aerului și al vântului,
Vânturi de la soare-răsare la soare-apune,
Vânturi de la miazăzi la miazănoapte,
Poruncă vă dau să-l ștergeți
De pe fața pământului
Pe acest motan, Chat, Catus, Kat, Katze!”

Vânturile se năpustesc în tornade dar, din fericire, Vrăjitoarea a uitat să cheme și Vântul Siberiei care, oricum, ar fi hotărât să nu-i dea ascultare. Motanul Negru se clatină ușor, dar rămâne în picioare, teafăr și nevătămat.

Se pregătește să ia cuvântul, dar Vrăjitoarea e atât de furioasă încât, nelăsându-i răgazul, turuie dintr-o suflare:

„Pe Neptun, zeul mărilor și al oceanelor,

De la Atlantic la Pacific,

De la Marea Egee la Marea Mediterană,

Fie ca apele și ploile voastre să-l înghită pe veci

Pe acest motan, Chat, Catus, Kat, Katze!”

O rafală de ploaie se abate asupra Motanului Negru căruia începe să-i pară rău că a intrat în această poveste, căci detestă să-și ude blana.

Ploaia se oprește la fel de repede cum a început. Motanul Negru se scutură și blana i se zbârlește pe loc. De furie, se face de două ori mai mare.

„Pe Jupiter, Zeul Zeilor,
Trăsnite-ar cerul, Vrăjitoare!”

Un fulger, urmat de un tunet puternic, cade în mijlocul cercului și luminișul e înecat de un fum gros să-l tai cu cuțitul. Când într-un sfârșit fumul se împrăștie, Vrăjitoarea s-a mistuit.

Ursitoarele se pun iar pe trăncănit:

- Cine seamănă vânt, adună furtună.

- Moare șarpele, moare și veninul.

În tulburarea lor, nici nu-și mai dau seama că spun generalități care, mai târziu, se vor numi proverbe.

Sunt totuși triste pentru că Babușca era prietena lor, chiar dacă întotdeauna lua lucrurile prea în serios și credea de-a fir a păr balivernele care se scornesc despre vrăjitoare, în cărțile cu povești...

19. EPILOG

Se încep pregătirile pentru nunta lui Făt-Frumos cu Prințesa Florina. Și tocmai în acest moment nepotrivit se ivește, încă o dată, micuța Scufiță Roșie...

- Ascultați! Am ceva important să vă spun! L-am găsit pe lup, era acasă la bunica. E nebun după mine. Ne-am logodit!

„Au făcut o nuntă mare, citește Bunicul Nicolae în cartea lui, au fost fericiți și au avut mulți copii...”

Nebunul cu toba sare

ca un drăcușor care iese din cutie:

- Nu-i adevărat, nu-i adevărat, nu-i adevărat! Nu așa se termină povestea Scufiței Roșii!

Ursitoarele sunt de acord cu el:

- Întâi și-ntâi, Scufița Roșie n-are ce căuta aici!
- Când Povestea se va sfârși, găsim noi ac de cojocul ei!
- I-ar prinde foarte bine, un ochi destrămat!
- De parcă te poți căsători cu un lup!
- Educația fetelor nu mai e cum era!
- Ai dreptate! Înainte, dacă erau atât de nechibzuite, erau cufundate într-un somn adânc vreme de o sută de ani, accentuează Carabosa.

Bunicul Nicolae, cu cartea sub braț, se pregătește să părăsească aceste locuri, din moment ce a terminat de citit și ultimul rând. Nebunul cu clopoței îl trage de mânecă:

- Bunicule Nicolae, Bunicule Nicolae! În Povestea Păsării Albastre și a Motanului Negru, nu

asta se întâmplă! Haide, Bunicule Nicolae, povestește sfârșitul!

Mirat, Magicianul își deschide cartea din nou:

- Bine, voi încerca să fiu mai puțin distrat și să citesc, fără scorneli, sfârșitul acestei povești...

„S-au căsătorit, dar Florina nu era pe de-a-ntregul fericită și stătea bosumflată. Îi mărturisi lui Făt-Frumos că își făcea griji din pricina tatălui ei și că voia să-l regăsească. Așa se face că merseră amândoi la palat, urmați de Motanul Negru care îi însoțea mereu și care se înfrupta din gustările lor. Fiica își regăsi tatăl, tatăl își regăsi fiica și un ginere. Le dădu binecuvântarea, apoi se retrase în odăile lui.”

Cu multă demnitate, Regele Petru se întoarce pe călcâie și urcă scările. Pentru a-i face pe plac Reginei, continuă să înșire mărgăritare pentru confecționarea cingătoarelor de piele purtate la ceremonii

și a pantofilor de duminică, atunci când nu se plimbă prin pădure.

Bineînțeles, nimeni nu știe că, în încăperea secretă a biroului său de monarh, a poruncit să se instaleze un post de televiziune importat din Ucraina, și că, sub pretextul bătrâneții apăsătoare, se închide aici și urmărește meciurile de fotbal, turneele de tenis și concursurile de gimnastică, sporturi la care supușii săi obțin rezultate foarte bune...

Bătrâna regină nu îl urmează, și rău face...

20. TOATE POVEȘTILE AU UN SFÂRȘIT...

Motanul Negru, care nu s-a amestecat în această regăsire, se aruncă cu ghearele asupra Reginei:

- Mamă Vitregă, ai vrut să-i faci de petrecanie lui Făt-Frumos. Ai vrut să-i faci de petrecanie Florinei. Ce ai de spus în apărarea ta?
- Eram Regina din Saba și ei au făcut din mine Mamă Vitregă. Eu nu voiam, dar n-am avut de ales. Nu e vina

mea, asta mi-a fost soarta, din ziua în care m-am căsătorit cu Regele... Bunicul Nicolae mi-a spus-o.

Motanul Negru mai-mai că se lasă înduioșat, dar a răcit din cauza ploii, motiv pentru care e prost dispus:

- După cum știi, o mamă vitregă e pedepsită cu moartea. Și asta ține de soarta ta. O să te fac praf și pulbere, și la fel și pe Purcica, fiica ta!

Bunicul Nicolae e deja cu un picior pe pajiște, când aude vorbele Motanului Negru. Se întoarce prompt:

- Haide, haide! Nu te lăsa luat de valul tinereții! Nu uita că nu ești un magician profesionist, ci doar un prinț transformat în motan... Urmarea acestei povești e treaba mea, nu a ta...

Zdrobit de această lovitură a sorții, Motanul Negru, care nu-și amintește deloc propria poveste, o întinde, umil, pentru a se culca la picioarele Ursitoarelor, cu o privire tristă de mai mare mila.

Ursitoarele sunt supărate foc, căci metamorfoza acestui prinț în pisică a fost o glumă a prietenei lor Vrăjitoarea, care nu mai e aici să îndrepte lucrurile.

Tot ce știu e că trebuie să se însoare pentru a se face iar om, dar Vrăjitoarea a desemnat o anumită prințesă, și ele nu mai știu despre cine e vorba. Ceea ce e sigur e că nu poate fi vorba de Purcica, pe care Babușca o destinase lui Făt-Frumos.

Așa că are multe șanse să rămână motan, și ele încearcă să-l consoleze de bine, de rău:

- Pentru un amator, te-ai descurcat cât se poate de bine.

- Meriți o recompensă.

- N-o poți lua pe Florina de soție, ea s-a căsătorit deja.

- Poate o s-o iei pe Scufița Roșie de soție?

- Scufița Roșie? Nu ea îmi este sortită, intervine Motanul Negru, căruia îi revin frânturi de memorie.

- Păcat. Asta ne-ar fi scutit de multe neazuri, un ochi pe față...

Bunicul Nicolae, zăpăcit de toate aceste evenimente, își răsfoiește febril cartea:

- Să vedem... Unde eram? A, da!

„Ca pedeapsă, Mama Vitregă fu transformată în sperietoare de ciori. Cât despre Purcica...”

E nevoit să-și întrerupă lectura încă o dată. Carabosa se năpustește asupra lui:

- A fost deja pedepsită... N-o putem lăsa cu un nas așa de urât, nu e chiar așa de rea la suflet, cel puțin asta cred eu... Ce-ar fi s-o supunem la proba oglinzii? Ce zici, Bunicule Nicolae?

- Bine. Este cea mai bună cale de a afla adevărul.

Marinela Mica scoate din buzunar o oglinjoară ciobită și o pune în fața Purcicăi, care se privește cu atenție, apoi se dă înapoi, îngrozită, constatând că are în fața ochilor propriul chip. Apoi este cuprinsă de

compasiune pentru ea însăși și decide să accepte ceea ce nu-i stă-n putere să refuze:

- Vai de mine! Nu sunt frumoasă, nu sunt deloc frumoasă! În loc de nas am un râț de porc... Și ce

înfățișare îmbufnată și ursuză! Ce privire dușmănoasă! De parcă lumea-ntregă ar fi vinovată de ceea ce mi se întâmplă...

Nu-i de mirare că Făt-Frumos a preferat s-o ia pe Florina de soție. Mare dreptate a avut, nu-i port pică.

Dar dacă m-aș face bună? Dacă aș încerca să zâmbesc? Cine știe, poate că ceilalți ar vrea să-mi vorbească. Aș găsi poate un băiat drăguț care ar vrea să mă ia de soție, chiar dacă nu e prinț, și nu mi-ar vedea nasul cel pocit? Cine știe...

- Nimeni nu-l va mai vedea niciodată, o întrerupe Carabosa, stropind-o cu pulbere de stele. Fii din nou Albă-ca-Zăpada!

- Albă-ca-Zăpada? Albă-ca-Zăpada? Dar ea mi-a fost sortită!

Motanul Negru cade în genunchi în fața Prințesei, ceea ce, pentru o pisică, e un fapt de vitejie, și începe să-i declare pasiunea lui, când deodată îl învăluie un norișor de steluțe argintii care îl fac om la loc.

Vrăjitoarea își face apariția din Pădurea cea Mare și spune, făcând cu ochiul prietenelor ei și Bunicului Nicolae:

– Răbdare, tânăr prinț. Prea te grăbești, încă n-ai mușcat din măr...

Bunicul Nicolae își ia râzând cartea:

– Hm! Asta-i altă poveste!

„Povestea Păsării Albastre s-a terminat. Cât despre Prinț și Prințese, dacă n-au murit, mai trăiesc și astăzi...”

La Ciocănești, Mihai și Raluca se vor căsători, vor fi cât de cât fericiți, nu vor avea decât doi copii și o grămadă de miei și mieluțe, cărora le vor povesti întâmplările la care au fost martori în Pădurea cea Mare de pe Vârful Omului.

Când piciorușele și lăbuțele vor fi îndeajuns de zdravene pentru a face față unui drum lung, ei își vor duce copiii și mieii la marginea Pădurii celei Mari.

Dar nu va fi decât o pădure ca oricare alta.

Vacile și oile vor paște iarba de la poalele pădurii. Acolo, iarba își va păstra savoarea timp îndelungat, căci copacii o vor apăra de razele soarelui. Florile vor

fi mai mici, dar mai gustoase. Și, ca desert, vor gusta zmeură și afine sălbatice, când va fi sezonul recoltei. Pădurea cea mare de pe Vârful Omului, deasupra satului Ciocănești, va fi plină de zmeură și mure. Va rămâne chiar de ajuns și pentru săteni, care au obiceiul să le fiarbă îndelung cu zahăr. Ei

numesc asta dulceață.

În curând, când oile, vacile și caii vor curăța marginea pădurii, sătenii vor veni duminica la picnic, după liturghie, la fel ca în toate celelalte păduri ale frumoasei țări numite România...

